

Pentru ce strigi? Vorbește!
(*Warum schreien? Sprich!*)

Jeffersonville, Indiana, SUA
14 iulie 1963

Să rămînem un moment în picioare și să ne aplecăm capetele pentru rugăciune. Există vreo cauză deosebită? Dacă există vreuna, faceți-o cunoscută prin ridicarea mîinii către Dumnezeu și spuneți: „Doamne, Tu cunoști necazul meu.“

Tată ceresc, noi sîntem un popor favorizat că putem fi adunați în dimineața aceasta în casa Ta, pentru că noi știm că mulți ar fi vrut să fie în dimineața aceasta în locul acesta, dar ei se află în spitale, bolnavi pe paturi, dar nouă ne-ai dat această prioritate ca să fim astăzi aici. Doamne, noi nu venim aici numai ca să ne vedem unii pe alții, cu toate că noi iubim părășia unii cu alții – aceasta am putea-o face și în casele noastre – ci noi am venit aici ca să avem părășie cu Acela care ne-a adunat aici ca frați și copiii iubiți ai Lui.

Noi Îți mulțumim acum. Singurul mod corect de a avea părășie cu Tine este în Cuvîntul Tău. Cuvîntul Tău este adevărul. Doamne, noi ne adunăm aici ca să fim întăriți sufletește. Noi trebuie să avem putere ca să rezistăm să ne ducem crucea. Noi Te rugăm ca Tu să ne trimiți Duhul Sfînt cel mare și să ne întărești pe toți. Te rugăm Tată, îngăduie cererile poporului Tău care s-a adunat aici și care a ridicat mîinile către Tine, fiindcă ei au nevoie ca cererile lor să fie rezolvate. Răspunde fiecăruia în parte, Doamne.

Noi Îți mulțumim acum că Tu ai păstrat viața sorei noastre Ugren în urma accidentului de ieri seară, care a avut loc aici pe stradă. Tu ai avut milă de ei, Doamne, și noi Îți mulțumim pentru aceasta.

Noi Te rugăm acum, Tată ceresc, ca Tu să rămîi cu noi în continuare și să ne ajuți în timp ce noi ne vom continua călătoria. Dă-ne puterea Ta de credință care ne înconjoară, ca să fim siguri că prezența Ta va fi cu noi. Iar în ceasul acela în care noi nu ne putem ajuta, să știm că îngerii Tăi tăbăresc în jurul nostru, al celor care se tem de Tine și ne poartă ca să nu ne împiedicăm de vreo piatră. Noi ne rugăm ca Tu să ne dai acum binecuvîntarea Ta pentru Cuvîntul Tău și să vorbești către noi și în noi,

în Numele lui Isus Hristos. Amin!

Eu sînt mulțumitor că soarele natural strălucește afară. Azi dimineață timpul a fost foarte urît. Noi avem în ținutul nostru un timp înnorat și apăsător și este foarte plăcut să vezi soarele strălucind și luminînd.

Astăzi am avut o mică întîlnire familiară. M-am întîlnit cu frații mei și cu unele rude care locuiesc în împrejurimile acestea, în casa sorei mele. Dacă s-ar aduna familia cea mare Branham din Kentucky și de aici, mă gîndesc că ar trebui să închiriem orașul, așa de mulți am fi. Dar a fost numai o mică întîlnire familiară. De obicei ne întîlneam toți în casa mamei, și ea era, cum s-ar zice, legătura cea mai veche dintre noi. Dar Dumnezeu a luat această legătură la cer. Eu sper că într-o zi ne vom întîlni cu toții acolo din nou.

Nu demult am spus: „Știți voi, eu cred că voi scurta predicile duminicale la aproximativ 20-30 de minute și apoi mă voi ruga pentru bolnavi.“ M-am gîndit și în dimineața aceasta la ieri seară, cînd mi-a telefonat sora Downing și Billy și mi-a spus că ea și sora Ugren au avut un accident pe drum încoace. În timp ce Billy se uita pe fereastră ... (nu știu cît de tîrziu a fost, poate către dimineață, am avut numai puțin timp de dormit). M-am uitat înspre fratele Wood, la el nu mai era lumină. Am îngenunchiat pentru a mă ruga și în același timp ceva mi-a spus: „Este în ordine.“ Apoi am spus către Billy: „Spune-i că totul va fi în ordine.“

Eu sînt așa de bucuros că le văd în dimineața aceasta aici. Ele șed aici în casa Domnului după accidentul de pe stradă – oameni care vă iubesc foarte mult și vin aici mii de mile pentru a auzi Evanghelia; apoi m-am gîndit la o predică de 20 de minute și așa încet cum sînt eu, nu va fi bună. Astfel m-am gîndit, să predic mai puțin timp.

Frate Ugren, fiul tău a cîntat în dimineața aceasta: „Ce mare ești.“ EL înseamnă mai mult în dimineața aceasta pentru el decît ieri după masă, pentru că Dumnezeul cel Mare al cerului a păstrat viața iubitei lui mame și soră.

Astăzi așteptăm un timp mare în Domnul. Eu am avut aici două sau trei texte diferite, pe care le-am citit și nu mă puteam hotărî despre care să vorbesc în dimineața aceasta. Un text sună așa: „*Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși se îngrijește de voi.*“ La textul celălalt m-a adus de mult timp Billy Paul, adică celălalt fiu al

meu, Iosif. Eu stăteam în camera mea și el mi-a spus în timp ce privea înspre tablou (Billy adică Iosif, este ca toți băieții, entuziasmat de bărci și cai, după cum știți.) El a spus către mine: „Tată, are Isus o barcă?”

Eu i-am răspuns: „Nu știu.”

După ce s-a ridicat și a plecat afară, eu am început să meditez: „Are El o barcă?” De la această întrebare am luat un text pe care l-am notat aici în cartea mea: *Are Isus o barcă?*

Eu m-am gândit asupra acestui lucru, că Isus când a fost aici pe pământ trebuia să-și împrumute un trup ca să fie născut, un mormînt ca să fie înmormîntat, o barcă ca să predice din ea, dar El este Cîrmuitorul vaporului vechi din Sion. Mă gîndeam asupra acestor texte, dar vroiam să vorbesc despre ele poate mai tîrziu, înainte de a ne întoarce înapoi.

Voi știți că eu vorbesc cu plăcere în acest tabernacol, căci este propria noastră biserică. Noi ne simțim liberi să spunem ceea ce ne spune Duhul Sfînt. În alte locuri ne simțim puțin mai îngrădiți, fiindcă este biserica altora, chiar dacă bărbatul de la intrare ne dorește bun venit și vrem să fim domni respectînd gîndurile și învățăturile lor.

Săptămîna aceasta am avut la fratele Burcham un timp minunat. Eu am vizitat fabrica de brînză. (Eu văd că el, soția lui și fiul lui sînt prezenți aici.) Eu credeam că o fabrică de brînză este ceva ca și celelalte locuri în care am fost, oarecum murdare și delăsătoare. Oh, un lucru sigur pot să vă spun: acest loc nu este murdar. Este locul cel mai curat pe care l-am văzut vreodată, mai ales ca fabrică. Eu nu am înțeles și am crezut: „Poate că produc zilnic 50 kg de brînză.” Dar ei produc în fiecare zi 6 tone; trei dintre aceste fabrici care funcționează. Eu mă gîndeam: „O, cine mănîncă toată brînză asta?” Dar Dumnezeu l-a binecuvîntat pe acest bărbat. Eu am avut prioritatea de a fi în casa lui cu o soție drăguță și binecuvîntată. Nu există nici un motiv, pentru care nu ar trăi numai pentru Hristos, cum o și fac de fapt. Eu l-am întîlnit pe fiul lui; ei au copii foarte drăguți. Noi sîntem așa de mulțumitori pentru această pîrtășie pe care o avem împreună.

Eu am observat că bărbatul care a fost pastor la voi este fratele Gurley pe care îl cunosc, el este un bărbat din credința comunităților unite ale penticostalilor. L-am întîlnit demult în Jonesboro, Arkansas. Eu nu am știut că el a fost pastorul vostru.

Acum gîndiți-vă la adunarea din seara aceasta și dacă Domnul

voiește, eu sper, duminica viitoare voi vorbi din nou. Duminica următoare trebuie să fiu în Chicago. Eu voi pleca pentru un timp. Eu trebuie să-mi aduc familia înapoi în Arizona, deoarece copiii trebuie să meargă la școală. Vom înceta să-l mai necăjim pe pastor, luându-i slujbele. Noi îi sîntem mulțumitori fratelui Neville pentru ospitalitatea lui. Voi știți că eu am fost invitat, iar el este un frate așa de iubitor, un fel de bărbat în care nu este fals, nici egoism, numai creștinism. Asta-mi place.

Acum vom citi cîteva versete din Scriptură și comentariile. Eu nu știu cînd vom încheia cu aceste mesaje lungi. Nu demult am purtat o discuție cu cineva, că vorbesc tot atît de mult, și alcineva mi-a spus: „Dacă ai vorbi numai cîteva minute în felul acesta ascuns, noi nu am fi în stare să te înțelegem.“ El a spus: „Vorbește numai mai departe, după o vreme iese la suprafață.“ Poate Dumnezeu vrea să o facem în felul acesta.

Ne mai aplecăm încă o dată capetele. Doamne, Cuvîntul Tău este deschis pe această masă și noi știm că într-o zi va fi închis pentru ultima dată; atunci Cuvîntul va fi trup. Pentru aceasta sîntem mulțumitori în dimineața aceasta. Deschide-ne prin Duhul Sfînt descoperirea acestui Cuvînt pe care îl vom citi. Fie ca Duhul Sfînt să ne învețe aceste lucruri pe care noi trebuie să le știm, ascultînd atenți la fiecare Cuvînt adînc. Fie ca și acei care ascultă această bandă de magnetofon, să asculte atenți și să înțeleagă ce vrea Duhul Sfînt să le descopere; căci noi recunoaștem cînd Tu ne vei unge, și această ungere nu va fi în zadar. Ea are un scop – ca să lucreze spre slava lui Dumnezeu. Doamne, deschide inimile și mințile noastre.

Fie ca noi să avem libertate să vorbim și libertate să putem asculta, să avem credință ca să putem crede ceea ce ascultăm din Cuvîntul Tău care ne poate da viață veșnică în ziua aceea mare care vine. Doamne, binecuvîntează-ne astăzi. Muștră-ne în ceea ce sîntem pe dos. Lasă-ne să știm greșelile pe care le avem. Binecuvîntează-ne în ceea ce este corect, ca noi să știm pe ce cale mergem și cum să umblăm în această lume, aducîndu-I onoare lui Isus Hristos în viața noastră, Celui care a murit ca să ne dea nouă viață dincolo, în locul cel mare. Noi Te rugăm toate acestea Tată, în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Aș vrea în dimineața aceasta să citesc din două texte din Biblie, unul

este din Exod, mai bine zis amîndouă sînt din Exod. Unul din Exod 13, 21-22 și următorul din Exod 14, 10-12. Acum citesc din Exod 13, 21:

Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stîlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stîlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Stîlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stîlpul de foc în timpul nopții.

Acum din Exod cap. 14 de la vers. 10:

Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și iată că egiptenii veneau după ei. Și copiii lui Israel s-au spăimîntat foarte tare, și au strigat către Domnul după ajutor. Ei au zis lui Moise: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt? Nu-ți spuneam noi în Egipt: Lasă-ne să slujim ca robi Egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi Egiptenilor decît să murim în pustie?”

Eu voi mai citi cîteva versete:

Moise a răspuns poporului: „Nu vă temeți de nimic“ (Ascultați acum cu atenție) „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc, și veți vedea izbăvirea, pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe Egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți.“ Domnul a zis lui Moise: „Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte. Tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mîna spre mare, și despică-o; și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat. Eu voi împietri inima Egiptenilor, ca să intre în mare după ei. Și Faraon și toată oastea lui, carăle și călăreții lui, vor face să se arate slava Mea. Și vor ști Egiptenii că Eu sînt Domnul cînd Faraon, carăle și călăreții lui, vor face să se arate slava Mea.” Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul, și a mers înapoia lor, și stîlpul de nor care mergea înaintea lor, și-a schimbat locul, și a stat înapoia lor. El s-a așezat între tabăra Egiptenilor și tabăra lui Israel. Norul acesta pe

o parte era întunecos, iar pe cealaltă lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta. Moise și-a întins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea și apele s-au despărțit în două. Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stînga lor. Egiptenii i-au urmărit; și toți caii lui Faraon, carăle și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării. În straja dimineții, Domnul, din stîlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra Egiptenilor și a aruncat învălmășala în tabăra Egiptenilor. A scos roatele carălor și le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci: „Haidem să fugim dinaintea lui Israel, că Domnul se luptă pentru el împotriva Egiptenilor.“

Cuvîntul Domnului este așa de mare, așa de bun, că este imposibil să te oprești a-l citi. El devine viață pe cînd îl citim. Eu mă gîndesc, că în textul acesta din dimineața aceasta ... deși este înregistrat, vreau să spun ceva la început: eu cred că motivul este ... ieri, pe cînd mă gîndeam și studiam această temă, mă gîndeam: „Dacă Domnul voiește, mîine voi vorbi despre această temă, pentru că îmi dă mult de gîndit.“ Eu sper că această temă vă va da la toți de gîndit, ca să vedem și să lucrăm, ca noi să cercetăm puțin, întrucît noi vom compara timpul acela cu timpul nostru.

Eu doresc să iau aceste patru cuvinte ca text: *De ce strigi? Vorbește!* Aici în vers. 15 Dumnezeu i-a spus lui Moise: „De ce strigi la Mine? Vorbește poporului, să înainteze.“ *De ce strigi? Vorbește!*

Aceasta este o temă de necuprins și eu voi încerca să trec prin ea cît se poate de repede, dar totuși cum ne va călăuzi Duhul Sfînt. Eu vreau să mă gîndesc la acest text, cînd Moise a strigat către Dumnezeu în timpul necazului și Domnul i-a vorbit muștrător lui Moise, chiar cînd el avea greutăți. Se pare ceva natural ca o persoană cînd are greutăți să strige la Dumnezeu. Dar ce fel de muștrare de la Dumnezeu, atunci cînd

muștră omul pentru că a strigat la El.

Deseori când privim în Scriptură în felul nostru propriu, ni se pare foarte dur, dar dacă cercetăm puțin mai departe constatăm că Dumnezeu cel înțelept știe ce face. EL știe cum să procedeze cu aceste lucruri și cu oamenii. EL știe ce este în om. EL îl cunoaște, noi nu. Noi știm aceasta numai din punct de vedere intelectual. EL știe ce este într-adevăr în om.

Moise s-a născut în lumea aceasta ca băiat talentat. El a fost născut ca să fie profet, un eliberator. El a fost născut cu această calitate, ca fiecare om care vine în lumea aceasta cu o calitate. Eu cred în știința mai dinainte a lui Dumnezeu – alegerea dinainte – nu că El ar vrea ca cineva să meargă în pierzare, ci ca toți să se pocăiască; dar totuși pentru că El este Dumnezeu, trebuie să știe sfârșitul înaintea începutului, și El îl știe. Dacă El nu ar ști aceasta, atunci El nu ar fi infinit și dacă nu este infinit, atunci El nu este Dumnezeu. Dumnezeu nu a vrut ca cineva să meargă în pierzare, dar El știe cine va fi pierdut și cine nu.

Acesta este motivul. Scopul direct pentru care Isus a venit pe pământ, a fost să îi salveze pe aceia pe care i-a văzut Dumnezeu, prin știința Lui mai dinainte, că doreau să fie salvați, căci lumea întreagă era condamnată. Eu nu văd nici o posibilitate de a învăța în alt fel decât pe baza științei dinainte a lui Dumnezeu. Biblia scrie clar că El știe sfârșitul înaintea începutului și îl poate spune. De aceea, dacă cineva încearcă să fie ceea ce nu este, atunci el face aceasta ca o imitație și se va descoperi mai devreme sau mai târziu. Păcatele voastre vă vor da pe față. Voi nu puteți să le acoperiți. Există numai o acoperire pentru păcate, acesta este sângele lui Isus Hristos. Dar acesta vă poate ajuta numai dacă Dumnezeu v-a chemat înainte de întemeierea lumii.

De aceea s-a vărsat sângele, nu ca să fie călcat, nu ca să fie luat în rîs sau să fie disprețuit și vorbit de rău; s-a întîmplat cu un scop anumit. Așa este. Nu ca să se joace cu el, nu ca să fie imitat și să se spună că păcatele sînt acoperite, dacă ele nu sînt. Păcatele pot fi acoperite numai dacă numele a fost scris în Cartea vieții Mielului înaintea întemeierii lumii. Isus însuși a spus: „Nimeni nu vine la Mine dacă nu este atras de Tatăl Meu, care M-a trimis și toți aceia pe care Mi *i-a dat* (trecut) Tatăl Meu, vor veni la Mine.“ Voi nu puteți face aceste cuvinte mincinoase. Ele ne-au fost lăsate ca adevăr și îndrumare.

Moise a fost născut cu un dar de credință, Moise a avut o credință mare. Noi vedem că această credință a ieșit la suprafață după un timp. El a fost născut într-o familie mare. Noi știm că tatăl și mama lui se trăgeau din leviți. Povestirea pe care am citit-o din Exod, descrie viața acestui caracter așa de minunat. Moise a fost unul din cele mai mari caractere ale Bibliei, deoarece el a fost un tip direct înspre Domnul Isus.

Nașterea lui a fost deosebită, ca și aceea a Domnului Isus. El a fost născut într-un timp de prigonire, ca și Domnul Isus. El a fost ascuns de părinții lui de dușmani, ca și Domnul Isus. La timpul lui a luat slujba în primire, ca și Domnul Isus. El a fost un conducător, ca și Domnul Isus. El a fost un profet, ca și Domnul Isus. El a fost un dătător de legi, ca și Domnul Isus.

Noi constatăm că Moise a murit pe stîncă și trebuie să fi fost înviat, căci 800 de ani mai târziu a fost văzut pe muntele schimbării la față și vorbea cu Domnul Isus. Îngerii l-au luat și nimeni nu știe unde a fost înmormîntat. Nici măcar satana nu știa. Sincer să spun: eu nu cred că el a fost vreodată înmormîntat. Eu cred că Dumnezeu l-a luat la El. El a murit pe stîncă pe care a urmat-o toate zilele vieții Lui. Moise a fost un tip desăvîrșit înspre Hristos. El a fost un împărat peste popor, el a fost o oglindire a lui Hristos.

Vedeți, el s-a născut cu acest dar mare și calitate în el. Apoi era nevoie numai ca ceva să lumineze calitățile lui ca să le aducă la viață. Vedeți, sămînța lui Dumnezeu a fost pusă în noi înainte de întemeierea lumii. Îndată ce această lumină luminează sămînța, ea este adusă la viață. Dar mai întîi trebuie să vină lumina peste sămînță.

Deseori am învățat despre femeia de la fîntînă care era într-o astfel de stare. Deși era o persoană cu un renume rău, viața ei era înjosită și era într-o astfel de stare, dar tradițiile nu au atins-o niciodată. Dar totuși cînd a pătruns lumina, ea a recunoscut repede, căci în ea era ceva care putea răspunde.

Dacă adîncul cheamă adîncul, atunci de undeva din adînc trebuie să vină răspunsul. Moise a fost născut ca profet, dar el a fost crescut și învățat într-o școală intelectuală în palatul lui faraon. Faraonul Seti, în timpul căruia a fost crescut, era un bărbat care mai avea respect și credea că Iosif a fost un prooroc al Domnului. Dar după Seti a venit Ramses, care nu dădea nimic pe Iosif. De aceea au început greutățile,

cînd a fost ridicat un faraon care nu-l cunoștea pe Iosif.

Să vorbim puțin despre aceste calități mari, înainte de a trece la textul principal. Eu am un mod deosebit, mă fixează pe un text și apoi clădesc pe el. Domnul să ne ajute în timp ce noi vom clădi în dimineața aceasta.

Moise a fost născut cu acest dar mare al credinței, apoi el a fost uns la rugul aprins și însărcinat ca să elibereze poporul. Vedeți, ce calități mari avea acest bărbat. El a fost născut pentru un scop anume. Dumnezeu a avut un scop. Dumnezeu are un scop cu voi, de aceea sînteți aici. Dacă ați putea numai să vă ocupați locul, atunci l-ați scuti pe Dumnezeu și pe voi înșivă de multe greutăți.

Moise a fost născut, iar mai tîrziu a fost adus la locul unde a fost uns. Observați, sămînța zăcea acolo cu această concepție intelectuală, cu toată credința cu care a fost născut pentru a elibera acest popor, totuși nu a venit la viață pînă cînd lumina din rugul aprins nu a luminat peste ea – pînă cînd a văzut, nu ceva despre care a citit, ci ceva care vedea cu ochii lui, ceva ce îi vorbea lui și cu care a vorbit. Oh, cum a adus aceasta lucrurile la viață!

Eu mă gîndesc că oricare bărbat sau femeie, băiat sau fată, care meditează asupra Cuvîntului cu o pricepere mintală, nu va putea niciodată să fie într-o stare fundamentală deplină, pînă cînd nu se întîlnesc cu lumina care aduce Cuvîntul la realitate.

Eu cred că nici o biserică, oricît de intelectuală ar fi ea, nu poate propăși cu practicile ei pînă cînd cele supranaturale nu au fost făcute de cunoscut în popor și ei pot să vadă aceasta, deci ceva prin care Cuvîntul scris să fie legitimat, ceva către cine ei să vorbească și ceva care le răspunde.

Gîndiți-vă că atunci cînd Moise s-a întîlnit cu acest rug aprins, Cuvîntul a fost legitimat exact. A fost Cuvîntul. Moise nu trebuia să se îngrijoreze spunînd: „Ce este cu vocea aceasta aici? Ce este cu această ființă aici?“, căci Dumnezeu a spus deja în Genesa: „... Urmașii tăi vor trăi ca străini în această țară, dar după patru sute de ani, vor fi scoși cu o mîină puternică și aduși în țara aceasta. Dar măsura de răutate a amoriților încă nu este plină.“

Înainte cu sute de ani, Dumnezeu a spus că Israelul va trăi ca străin într-o țară străină, va fi asuprit și va rămîne 400 de ani acolo, ca apoi

Dumnezeu să-i scoată cu o mână puternică. Voi vedeți că Moise a știut mintal de rugul aprins și că sămînța care a fost pusă în el era în inima lui. El a încercat prin experiența lui rațională cu Cuvîntul, să îi cheme afară și să-i elibereze, pentru că știa că a fost născut pentru aceasta. El știa că timpul despre care a vorbit Scriptura, s-a încheiat, pentru că ei erau de 400 de ani acolo.

Noi o știm acum; un bărbat m-a întrebat acum cîteva momente despre venirea Domnului și răpire. Noi știm că am ajuns la sfîrșitul timpului. Timpul răpirii este aproape. Noi credem în răpirea prin credință care ține comunitatea împreună și dă o putere supranaturală, care poate transforma aceste trupuri în care trăim. Noi Îl vedem pe Dumnezeu care îl învie pe mortul de pe podea sau din curte, îl poate aduce la viață și să-l pună înaintea noastră. Dacă noi Îl vedem pe Dumnezeul care poate lua cancerul de la un omul care mai este numai o umbră și îl poate întări, atunci aceasta poate să îi dea omului o credință de răpire; trupul lui Hristos este adunat repede, într-un moment este transformat și luat la cer.

Da, trebuie să se întîmple ceva asemănător. Școlile și teologiile noastre nu pot să facă așa ceva. În privința cunoștinței ele sînt în ordine, dar voi trebuie să vă întîlniți cu această lumină. Voi trebuie să găsiți acest ‚ceva‘.

Aici și-a întemeiat Moise chemarea lui pe Cuvînt (și ea a fost mare), pînă într-o zi cînd el s-a întîlnit cu lumina aceea și însuși Cuvîntul i-a răspuns. Apoi a primit ungera care a uns ceea ce a purtat el în interior, ceea ce el înțelegea mintal, credința, care a fost întemeiată pe credința în Dumnezeu, care l-a pus deoparte încă în pîntecele mamei sale. Atunci cînd el a pătruns în prezența acestei lumini, aceasta a uns ceea ce credea el.

Ce ungeră! El a fost însărcinat. Noi știm că Moise a auzit despre aceasta de la mama lui. El știa ce se va întîmpla. El știa că trăiește în timpul respectiv. Apoi a constatat că este un laș și credința lui a scăzut puțin. Dar cînd a venit la rug, Dumnezeu i-a spus: „Am auzit strigătul poporului Meu și Mă gîndesc la făgăduința pe care am făcut-o părinților lor: Avraam, Isaac și Iacov. De aceea am venit jos.“

EU, este un pronume personal. „EU am venit ca să-i eliberez.“ Aș vrea să mai adaug ceva, Dumnezeu să mă ierte dacă nu este corect: „EU

lucrez pe pământ numai printr-un singur om. EU sînt vița iar voi sînteți vlăstarele. Mă descopăr numai cînd găsesc un om; și acum Eu te-am ales pe tine ca să te trimit să-i scoți afară.“ Fiți atenți! „Eu voi fi cu gura ta. Ia acest toiag.“

Moise a spus: „Care este dovada că Tu vrei să mă trimiți, că m-ai uns și că vei face lucrurile acestea?“

EL a spus: „Ce ai în mîna ta?“

El a răspuns: „Un toiag.“

EL a spus: „Aruncă-l jos!“ și s-a făcut un șarpe – Moise a fugit.

EL i-a spus: „Ridică-l sus!“ și s-a făcut iarăși un toiag. EL i-a spus: „Bagă mîna ta în sîn“ și cînd a scos-o afară a fost plină de lepră; a băgat-o iarăși în sîn și cînd a scos-o afară a fost vindecată. Moise putea să spună că a văzut slava lui Dumnezeu.

Pentru Moise nu mai era nici o întrebare. Ați observat vreodată că el nu s-a mai întors niciodată în pustiu? El știa că este uns. El știa că toate aceste lucruri erau în inima lui, aceste calități mari și frumoase; și ele au fost unse. Acum el era pregătit, era pregătit să meargă. El s-a dus jos în Egipt. Dumnezeu i-a spus: „EU voi fi cu tine.“ Cu aceasta s-a terminat. „EU voi fi cu tine.“ Asta a fost tot ce avea nevoie Moise în inima lui pentru această slujbă mare. Acum Dumnezeu zice: „EU voi fi cu tine.“

Dumnezeu a legitimat ceea ce susținea Moise. Moise a susținut: „Eu m-am întîlnit cu Dumnezeu.“ EL a spus: „Spune-le că Cel ce se numește EU SÎNT m-a trimis.“

Ei spuneau: „Aici este un bărbat, un oarecare fanatic care s-a ridicat și a făcut fel și fel de încercări ca să ne scoată din robie.“ Voi știți cum le merge oamenilor care sînt robiți și în sclavie. Mereu vine cineva cu un fel de senzație, după cum știți, pentru ca să facă ceva. Dumnezeu i-a promis lui Moise: „EU voi fi cu tine, Eu voi fi în tine. Cuvintele MELE vor fi cuvintele tale. Tu spune numai cuvintele Mele, vorbește numai ceea ce îți spun Eu.“

Cînd Moise s-a dus jos și i-a chemat, cînd stătea înaintea lui faraon și i-a spus că Dumnezeu, Domnul evreilor, a spus: „Scoate copiii afară!“, el totuși nu a vrut să-i lase. Apoi el a făcut un semn înaintea bătrînilor și înaintea lui faraon, semne pe care le făcea Dumnezeu.

El a spus: „Mîine în timpul acesta va apune soarele. Va fi întuneric în tot Egiptul.“ Exact așa s-a întîmplat. Apoi a spus: „Vor veni muște

asupra țării.“ El a ridicat toiagul și a chemat muștele și muștele au venit. El proorocea și tot ce proorocea, se întâmpla totul întocmai. A fost Dumnezeu.

Dumnezeu l-a chemat înainte de naștere, a pus calități mari de credință în el, apoi a venit cu prezența Lui, a uns acest ceva mare în el și l-a trimis cu Cuvîntul. El a fost confirmat în cererile lui, indiferent câți imitatori s-au ridicat și ce s-a mai întâmplat; Dumnezeu a vorbit și Moise a fost identificat. Ceea ce spunea Moise, Dumnezeu împlinea. Eu doresc, ca voi să nu uitați niciodată acest cuvînt. Ceea ce spunea Moise, Dumnezeu împlinea, căci Cuvîntul lui Dumnezeu era în Moise. „EU voi fi cu gura ta; tu vei spune lucrurile potrivite.“

Deci, ceea ce spunea Dumnezeu, spunea prin Moise, și aceasta dovedea și împlinirea ceea ce susținea el.

Mama lui i-a povestit poate lui Moise despre nașterea lui deosebită și că ceasul s-a apropiat de timpul cînd trebuie să se îndeplinească eliberarea. Amram și Iochebed, urmașii lui Levi, au început să se roage către Dumnezeu pentru un eliberator. Voi vedeți, dacă se apropie timpul eliberării, oamenii încep să se roage și cer acest lucru. Fără îndoială că Iochebed i-a povestit de multe ori (și mama lui care era doică – voi cunoașteți povestirea – i-a povestit) despre rugăciunile lor. „Moise, cînd ai fost tu născut, fiul meu, ai fost un copil deosebit, tu erai altfel. Ceva s-a întâmplat la nașterea ta!“

Nu demult le-am arătat copiilor o dramă. Eu am spus: „Pe cînd era Amram în rugăciune, a văzut un înger care și-a scos sabia, a întins-o înspre nord și a spus: „Tu vei primi un copil și el îi va conduce pe copii înspre nord în țara făgăduită!“ Eu le-am prezentat-o astfel copiilor mici, pentru ca ei să înțeleagă. Priceperea lor nu este așa de dezvoltată, ca la voi cei maturi. Voi înțelegeți lucrurile după cum vi le descoperă Duhul Sfînt.

Deși mama lui Moise i-a spus aceste lucruri și el le știa, totuși el avea nevoie de o altă atingere. Învățătura era bună, dar el avea nevoie de o legătură personală.

De această legătură are nevoie lumea astăzi, de această legătură are nevoie astăzi Biserica. Aceasta este ceea ce au nevoie astăzi toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Și ca să deveniți fii și fiice aveți nevoie de legătura personală. Voi știți că Cuvîntul este adevărat; voi știți că este

corect. Dar atunci cînd contactul este făcut, vedeți cum se întîmplă lucrurile; atunci voi știți că sînteți pe calea cea bună. Fiți atenți, întotdeauna va fi conform Scripturii, cum a și fost.

Rugăciunea lui Amram era conform Scripturii. Rugăciunile lor erau conform Cuvîntului făgăduit. Dumnezeu a făgăduit să facă eliberarea în timpul acela. Ei s-au rugat pentru aceasta și s-a născut un copil deosebit.

Fiți atenți! Oh, cum iubesc eu aceasta! În timpul acela faraon a ucis toți copiii cu sabia, cu „sabia străjerilor“. Acești copii mici au fost străpunși și aruncați la crocodili. Crocodilii s-au îngrășat poate cu trupurile copiilor evrei.

Biblia spune că părinților nu le-a fost frică de ordinul lui faraon de a omorî copiii. Lor nu le-a fost frică, pentru că au văzut de la început ceva în acest copil. Ei au văzut că acesta este un răspuns la rugăciunile lor.

Moise avea toate aceste lucruri ca bază și Moise știa exact că a fost trimis cu scopul de a-i elibera pe copiii lui Israel. Vedeți, întreaga temelie se completează. Dacă voi primiți ceva și puteți să dovediți aceasta cu Scriptura: „Aceasta se va întîmpla“ și apoi se întîmplă, „Aceasta va fi în timpul acela“, și apoi se întîmplă, apoi totul se cuprinde și ne arată tabloul întreg.

Oh, cum ar trebui să fie acest tabernacol în dimineața aceasta, cum ar trebui să fim noi ca oameni în ceasul acesta, frate Neville, în timp ce părul nostru încărunțește, umerii noștri se apleacă și cînd vedem că lumea este aruncată dintr-o parte în alta – noi totuși să putem privi în sus și să vedem că timpul făgăduinței se apropie. Eu mă gîndesc de multe ori că dacă cineva ar intra dintr-o dată în aceste lucruri, el nu le-ar înțelege; dacă cineva le-ar înțelege și ar intra deodată, l-ar strămuta aproape în veșnicie – așa un gînd de răpire pe care voi nu l-ați cunoscut înainte – să trecem prin lucrurile pe care le-am văzut, să le recunoaștem și să înțelegem, să intrăm dintr-o dată în ele. Bărbatul sau femeia, băiatul sau fata, vor ridica poate mîinile și vor zice: „Lasă-ne să mergem, Doamne Isuse!“ Oh, cît de aproape este ceasul!

Moise știa că a fost născut pentru scopul acesta, se uita pe fereastră și îi observa pe evrei cum lucrau. El se uita în Scriptură; ea zice: „Ei vor trăi 400 de ani ca străini, dar totuși îi voi scoate cu o mînă puternică.“ După ce s-a întors însărcinat și uns, el a știut că a fost născut pentru aceasta și avea credință, el vedea prin credință, îi vedea pe oamenii

aceștia și știa că ei sînt copiii lui Dumnezeu, pentru că Cuvîntul spunea așa. Ei nu aparțineau de lume și nu erau ca toți ceilalți. Ei erau altfel. Ei erau din cei de afară și cei fanatici pentru cei mari din Egipt și el urma să devină fiul lui faraon și să preia împărăția.

Dar adînc în inima lui era ceva, o credință sinceră care nu privea înspre aceste lucruri, la strălucirea care urma s-o moștenească; el a privit la făgăduința lui Dumnezeu și știa, că timpul se apropie. Ce s-o mai fi gîndit bărbatul acesta! Într-o zi aș vrea să vorbesc cu el asupra acestor lucruri, cînd îl voi întîlni pe partea cealaltă.

Voi spuneți: „Aceasta este o nebunie, frate.“

Nu, nu este. Prin harul lui Dumnezeu îl voi întîlni pe Moise. Desigur. Într-o zi voi vorbi cu el, cu Moise însuși. Aș vrea să-l întreb despre timpul pregătirii lui și cum diavolul a vrut să-l încurce spunînd: „Ah, oamenii nu te vor crede. Treaba aceasta nu are nici o însemnătate.“ Dar cînd iese sămînța la viață, a atins-o ceva; el știa că ceva se va întîmpla. El s-a uitat la ceasul lui și a înțeles cît este de tîrziu. El a recunoscut. Cum s-o fi gîndit el în timp ce era atent la aceasta!

Dar cînd a cuprins toate aceste lucruri, aceste lucruri mari pe care le-a văzut – timpul conform Scripturii, rugăciunea tatălui său și a mamei sale, nașterea lui deosebită și că el este un copil deosebit. În tot timpul acesta a fost ceva în el, iar acum s-a ridicat și a încercat să facă ceva conform pregătirii și școlii lui militare, pentru a elibera copiii – și a dat greș. Apoi s-a retras în pustiu și s-a căsătorit cu o fată drăguță etiopiană. Ei au avut un fiu cu numele Gherșom.

Într-o zi pe cînd păștea turma, văzu pe vîrful muntelui un rug în flăcări. El s-a dus acolo sus; nu era o închipuire, nu era o falsificare, nici înșelăciune, nici o erezie sau o amăgire optică, ci era însuși Dumnezeu lui Avraam într-o lumină, un stîlp de foc în tufiș. Focul care venea ca valurile nu a distrus tufișul. Vocea biblică, vocea lui Dumnezeu, a vorbit de acolo și a zis: „EU Te-am ales. Tu ești bărbatul. EU te-am ales pentru scopul acesta. EU ți-o dovedesc aici prin semne. Tu cobori jos ca să-i eliberezi pe copii, căci Cuvîntul Meu trebuie împlinit.“

Oh, Cuvîntul Lui trebuie să se îplinească și pentru timpul acesta. Noi trăim în ceasul acesta. Indiferent de ceea ce spune cineva, Cuvîntul trebuie să se îplinească. Cerul și pămîntul vor trece, dar Cuvîntul Său nu va trece.

Cînd Moise a cuprins toate acestea și a privit din toate părțile, credința lui a fost unsă. Amin! Oh, ce gînd! Această lucrare pe care a văzut-o în Scriptură, îl îndrepta întocmai spre ceea ce era el; vorbirea lui Dumnezeu și dovada, au uns credința care erau în el, pentru a începe lucrarea. Ce ar trebui să realizeze acest Cuvînt în noi!

Noi avem nevoie de pocăință. Noi avem nevoie de o trezire. Eu îmi spun mai întîi *mie personal*. Eu am nevoie de o trezire. Eu am nevoie de ceva. Eu v-am spus deja în dimineața aceasta că îmi voi vorbi mie sau despre mine. Eu am nevoie de o trezire. Dacă mă gîndesc la această dovadă mare – totul este arătat complet. A uns credința lui Moise, cu toate că el încă nu vedea nimic.

El a fugit atunci din Egipt, deși putea să facă o răscoală. El putea să facă o revoluție, putea să ia o armată să se lupte. Ar fi avut multe mii de partea lui. Dar voi vedeți, în loc de aceasta, el s-a temut și nu a făcut-o, deși ar fi avut armata de partea lui. Dar după 40 de ani el vine înapoi, la vîrsta de 80 de ani, numai cu un toiag în mînă. De ce? – Ceea ce ardea adînc în inima lui s-a transformat în realitate. Acum el era uns. El știa că are pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Nu mai exista nimic ce ar fi putut să îl mai oprească. El nu a mai avut nevoie de armată. Dumnezeu era cu el; aceasta era totul ceea ce avea nevoie – Dumnezeu era cu el.

Oh, dacă știți că Dumnezeu v-a trimis să faceți ceva anumit și voi vedeți că se apropie de împlinire, atunci nu există nimic ce ar putea înlocui lucrul acela anumit. Asta este.

Eu îmi amintesc că Domnul mi-a spus de multe ori anumite lucruri care se vor întîmpla; și eu mă îndreptam spre ele și s-au întîmplat exact așa. Oh, ce fel de simțămînt! Situația este sub control. Asta este. Pentru că Dumnezeu a spus-o așa.

Eu și mulți dintre voi își amintesc de învierea băiatului acela mic din Finlanda care a fost omorît într-un accident de mașină. Eu stăteam acolo la marginea drumului și eram gata să plec de lîngă acel copil, apoi m-am întors, am privit înapoi și am simțit o mînă pe umărul meu. Eu am crezut că este fratele Moore, dar nu era nimeni în apropierea mea.

Eu am privit în jur și am văzut un munte: „Muntele acesta l-am mai văzut undeva, dar noi nu am venit pe drumul acesta. Noi am venit pe un alt drum. Unde este muntele acesta?” M-am uitat încolo și am văzut mașina accidentată și băiatul cel mic cu părul tăiat foarte scurt, ochii

erau întorși ca la fratele Way acum cîteva zile, cînd a leșinat; piciorul cel mic era străpuns prin ciorap și picioarele lui mici erau fracturate, sîngele îi curgea din ochi, nas și din urechi. Eu am văzut pantalonii scurți care erau încheiați într-o parte și ciorapii lui, cum purtam noi cu ani în urmă. M-am uitat în jur; era exact tabloul acela care mi l-a arătat Duhul Sfînt cu doi ani în urmă. Voi toți din țară, ați scris acest eveniment în Bibliile voastre că se va întîmpla.

Oh, acolo s-a apropiat situația. Eu nu am luat în seamă dacă este mort sau ce ar fi spus cineva; s-a întîmplat deja. El trebuia să vină înapoi.

Eu am spus: „Dacă acest copil nu înviază din morți, atunci eu sînt un prooroc fals și nu l-am reprezentat pe Dumnezeu în mod drept, căci acum doi ani mi-a spus în țara mea, că se va întîmpla.“ Acolo stăteau predicatori și alții. Este scris în Bibliile noastre pe foile nescrise, și acum este aici. Eu am citit ceea ce mi-am scris în Biblie, că va fi într-o țară unde sînt stînci și că el va fi ucis pe marginea dreaptă a străzii. Eu am spus: „Asta este; nimic nu o mai poate opri.“ Situația este sub control.

Credința care era în inima mea, a fost unsă. Oh, dacă aș putea numai să explic aceasta! Credința pe care o aveam în Dumnezeu îmi spunea: „Situația este acum sub control. Aici este ceea ce ți-am arătat Eu cu doi ani în urmă. Aici este într-o ordine perfectă. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este: Vorbește Cuvîntul.“ Și băiatul cel mic a înviat din morți.

Eu m-am gîndit și am privit într-acolo, unde șade fratele Sothman și Banks Wood. Nu demult au fost în Alaska Highway la mine. Eu stăteam aici în adunare și vă povesteam despre un animal care arăta ca un cerb, a cărui coarne erau de 42 țoli (1 m), și despre un urs grizly argintiu. Eu nu am fost niciodată acolo. Mi-a fost arătat cum îl voi prinde, cîți vor fi cu mine și cum vor fi îmbrăcați. Fiecare dintre voi știa dinainte cu cîteva săptămîni că se va întîmpla.

Cînd m-am dus în locul acela, nu am știut că acest animal era culcat acolo. M-am îndreptat înspre animal, ceea ce de fapt este imposibil; dacă aude un vîntor această bandă, știe, că nu te poți apropia mult de un animal. Sare și fuge. Acesta nu a făcut așa.

El atîrnă acolo în camera de studiu. Acolo atîrnă această blană

argintie. Alături mai este și un metru pentru a putea măsura exact lungimea coarnelor, căci de obicei cornul se micșorează și se uscă după moarte cu 2 țoli sau mai mult. Dar acestea nu s-au micșorat. Mai sînt tot 42 de țoli. Acolo este blana argintie; este exact de o lungime de 7 picioare (2, 31 m). Totul este acolo, exact cum a fost spus.

Cînd mi-a spus acest bărbat: „Uită-te aici frate Branham, noi avem acum animalul despre care ne-ai povestit, dar tu ai spus, înainte de a coborî tu la poalele muntelui, vei doborî un urs grizzly, acolo unde sînt băieții cu cămășile verzi“, am spus eu: „Este AȘA VORBESTE DOMNUL. Dumnezeu a spus așa.“

El a spus: „Frate Branham, eu pot să văd la multe mile depărtare, dar nu este nimic. De unde să vină el?“

Eu am răspuns: „Asta nu este treaba mea. Dumnezeu a spus așa, este Iehova Jireh, El poate să pună acolo un urs.“ EL a făcut-o și acum este acolo.

Asta înseamnă că situația este sub control. Cînd Moise a recunoscut că el a fost stabilit pentru acest scop și s-a întîlnit cu acest Dumnezeu mare care l-a chemat față în față, l-a uns și l-a identificat spunînd: „Moise, aceasta este slujba ta. EU te trimit. EU îți voi arăta slava Mea. EU sînt aici în acest rug aprins. Du-te acolo și Eu voi fi cu tine.“ Moise nu mai avea nevoie de toiaș. El avea acum Cuvîntul, Cuvîntul legitimat. El s-a dus acolo.

A uns credința care era în el; ne unge pe noi dacă recunoaștem că trăim în zilele din urmă, dacă vedem că toate aceste semne se împlinesc. Cuvîntul ne spune că se vor întîmpla în zilele din urmă: totul despre ceruri, despre puterile politice, felul oamenilor, stricăciunea morală a lumii și a femeilor, cum vor proceda bărbații, bisericile, națiunile și cum va proceda Dumnezeu. Și noi vedem că totul a venit așa peste noi și se împlinește.

Oh, aceasta unge credința noastră. Ne strămută în sfere mai înalte, ne desparte de lucrurile lumii, indiferent cît sîntem de puțini, cît de batjocoriți sau de luați am fi în rîs, asta nu contează. Așa este. Noi o vedem. Ceva este în noi. Noi am fost rînduiți dinainte ca să vedem ceasul acesta, nimic nu ne va opri ca să nu-l vedem. Amin! Desigur, Dumnezeu a promis. S-a întîmplat deja. Noi o vedem. Oh, cum îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta. Aceasta întărește credința

voastră, cînd vedem aceste lucruri întîmplîndu-se.

Noi citim că Moise socotea ocară lui Hristos o bogăție mai mare decît toate bogățiile Egiptului. El prețuia ocară lui Hristos. Acum gîndiți-vă la aceasta – *ocara lui Hristos*.

Este o ocară să-L slujești pe Hristos. Dacă voi sînteți iubiți în lume, atunci voi nu puteți să-I slujiți – voi nu-I slujiți lui Dumnezeu, nu. Voi nu puteți, pentru că este o ocară în legătura aceasta. Lumea are întotdeauna ocară.

Cu mii de ani în urmă era o ocară. Moise, urmașul lui faraon (el era faraonul următor, fiul lui faraon), trebuia să fie următorul faraon, avea trecere la oameni și totuși el a prețuit mai mult ocară lui Hristos ca o bogăție mai mare, în comparație cu toate bogățiile Egiptului. Egiptul era în mîinile lui. El știa totuși că drumul cu Hristos este o ocară. Dar era totuși bucuros să știe că este ceva în el care prețuiește mai mult ocară lui Hristos decît toată strălucirea pe care ar fi moștenit-o. El avea o moștenire mai mare decît moștenirea exterioară care i s-ar fi convenit.

Oh, dacă am putea fi și noi astăzi exact așa și să îngăduim ca Duhul Sfînt să ungă ce este în noi, această credință, să o ungă pentru o viață dumnezeiască, predată în Hristos.

Cu credința aceasta pe care o avea, prețuia și accepta această ocară ca o onoare.

Dacă v-ar spune astăzi cineva: „Ah, tu ești unul dintre acești oameni, acești ...?”

Atunci poate v-ar fi puțin rușine. Dar el a apreciat aceasta ca o bogăție mai mare decît o lume întregă, căci era ceva în el care putea spune: „Da, eu prețuiesc aceasta. Aceasta este o onoare mare. Eu sînt bucuros că sînt unul dintre aceștia. Eu sînt bucuros că sînt unul dintre evrei și nu sînt dintre egipteni.”

Creștinii de azi ar trebui să spună același lucru: „Eu sînt bucuros că sînt un creștin și că pot să fiu departe de lucrurile lumești – nu numai ca un membru al unei biserici, ci ca creștin născut din nou care trăiește conform Scripturii. Chiar dacă sînt numit de membrii bisericilor fanatic, atunci eu prețuiesc asta mai mult decît să fiu o persoană mare și văzută în oraș sau în națiune. Este o bucurie mai mare decît să fiu președintele Statelor Unite sau să fiu un împărat pe pămînt. Eu prețuiesc acest fapt atît de mult, fiindcă Dumnezeu m-a văzut înainte de întemeierea lumii

și a pus o sămânță mică în mine, ca credința mea să se ridice deasupra lucrurilor lumii, iar acum m-a chemat. Eu prețuiesc poziția mea – așa cum a spus și apostolul Pavel, că el prețuiește slujba sa.“ Oh, Dumnezeu l-a chemat și nu l-a făcut un învățător mare ca Gamaliel, ci Pavel a fost chemat pentru a se jertfi pentru El.

Aici este același lucru. Fiți atenți, el nu s-a bazat cu o astfel de credință pe cele vizibile, pe ceea ce putea vedea. El nu vedea altceva decât un grup de oameni munciți, sclavi, închiși, zilnic omorâți, bătuți cu biciul și luați în râs. Credința lor religioasă era pentru ceilalți fanaticism. Faraonul ședea pe tron și nu știa nimic despre credința lor și nici nu-i dădea vreo atenție. El nu știa nimic despre aceasta, era un păgîn.

Ce tablou înspre timpul de astăzi! Asta este, o altă religie. Oh, cum ar fi fost dacă acest Moise ar fi luat locul președintelui după moartea bărbatului celui mare, faraonul, care era deja un bărbat bătrîn! Dar Moise s-a gândit la chemarea lui. El se uita afară prin aceeași fereastră prin care s-a uitat și faraonul, deoarece el era în casa lui. Faraon se uita afară, vedea oamenii care ridicau mâinile și de multe ori îi biciuiau pînă la moarte pentru că se rugau. Îi împungeau cu sabia dacă nu ascultau tot timpul, îi îndemnau la muncă pînă cînd trupurile lor erau slăbite și le dădeau numai jumătăți de porții. Ei erau văzuți ca un grup de fanatici, nu ca oameni. Dar Moise, această credință în el, i-a privit și a spus: „Ei sînt poporul binecuvîntat al lui Dumnezeu.“ Amin. Asta îmi place.

Cu o astfel de credință, ochii lui nu au căzut pe farmecul Egiptului, ei au căzut pe făgăduințele lui Dumnezeu. Ochii lui de vultur priveau peste farmecul Egiptului. Gîndiți-vă, el devine acum vultur; el este un proroc și ochiul lui de vultur se ridică deasupra acestor lucruri. Oh, cum îmi place aceasta!

Cum ar trebui să fie astăzi! Credincioșii se bazează azi pe simțurile lor, pe ceea ce văd și ce pot înțelege, în loc de credința lor; ei se bazează pe strălucirea exterioară și pe ceea ce pot să vadă cu ochii lor. Ca și voi femeilor – eu vă tot spun că trebuie să vă lasați părul să crească lung, să nu mai purtați farduri, să procedați ca niște doamne și femei credincioase. Dar voi priviți afară pe stradă și vedeți femeile de astăzi îmbrăcate imoral. O, voi vă gîndiți: „Oh, ea aparține de biserică, de ce nu pot să fac și eu așa? Ea și-a tăiat părul. De ce nu aș putea să mi-l tai și eu? Oh, ea pare a fi așa de drăguță și de intelectuală și are o ființă pe

care eu nu o am. De ce nu pot să fac și eu ce face ea? Trebuie să fac și eu ce face ea.“ Dacă voi faceți asta, paralizați credința voastră. Vedeți voi? Voi nu-i dați credinței voastre nici o posibilitate să crească. Începeți deja.

Eu v-am spus că cineva mi-a zis: „Frate Branham, oamenii din țară te cunosc ca proroc. Tu n-ar trebui să le mustri pe femei și pe bărbați pentru aceste lucruri. Tu ar trebui să-i înveți cum să primească daruri și să proorocească.“

Dar eu i-am răspuns: „Cum pot să-i învăț algebra dacă ei nu cunosc nici măcar alfabetul?“ Deci, începeți. Aduceți-vă în ordine, când mergeți pe stradă să arătați ca niște creștini. Și după aceea procedați ca atare. Din interiorul vostru nu o puteți face. Hristos trebuie să vină în voi și dacă sămînța care zace acolo este pătrunsă de lumină va ieși la viață. Dacă nu va ieși la viață, atunci nu este nimic acolo ce ar putea ieși la viață, pentru că la alții a fost desigur dovedită. Atunci când îl lovește lumina, va ieși sigur la viață.

Eu știu că aceasta este o muștrare pentru unele femei care sînt acum aici sau care vor auzi banda înregistrată. Este o îndreptare pentru tine, soră. Asta să și fie. Să fie așa, pentru că asta dovedește ... Eu nu mă interesez de ceea ce ai făcut tu. Poate ai fost o viață întregă religioasă. Poate ai trăit în mijlocul bisericii. Bărbatul sau tatăl tău poate că au fost predicatori, dar atîta timp cît ești neascultătoare Cuvîntului, se dovedește că nu este lumină în tine. Dacă vezi că lucrarea și lumina Duhului Sfînt ies la suprafață, atunci fii atentă cum au fost pătrunși și alții. Vezi ce fac ei. Nu este nici o mirare că vine peste ei.

Ce îndreptare pentru fariseii cărora Isus le cunoștea gîndurile, Îl numeau Belzebul, dar femeia a spus: „Acest bărbat este Mesia. Scriptura spune că El va face acestea.“ Vedeți voi? Sămînța rînduită dinainte a zăcut acolo și cînd a fost pătrunsă de lumină, ea a venit la viață.

Voi nu puteți să înăbușiți, să ascundeți viața. Voi puteți turna peste o porțiune de iarbă beton și o omorîți pentru timpul iernii. Dar unde apare în primăvara următoare cea mai multă iarbă? Direct la marginea betonului, căci îndată ce luminează soarele, sămînța de dedesubt nu poate fi reținută. Ea va ieși de acolo afară și va înălța capul ei spre onoarea lui Dumnezeu. Vedeți, voi nu puteți ascunde viața.

Dacă soarele atinge viața plantei, trebuie să trăiască. Și dacă Duhul Sfânt atinge viața care este în om conform Scripturii, el aduce chiar acolo roadele la suprafață. Indiferent cât de corecți și de sinceri ați fi, cum spuneți voi, că nu vorbiți ... Dacă se spune că femeile de afară poartă aceste lucruri și haine necivilizate și că nu este altceva decât o striptesă pe stradă; dacă credeți că nu sînteți așa, voi nu vă puteți face altceva. Voi puteți poate să dovedeți că nu sînteți vinovați de curvie, dar conform Cărții lui Dumnezeu voi comiteți preacurvie. Isus spunea: „Cine privește o femeie și o pofteste în inima lui, a și preacurvit cu ea.“ Și voi sînteți așa. Vedeți, voi puteți să vedeți asta numai dacă această viață zace acolo.

Tu te uiți la altcineva și spui: „Eu o cunosc pe sora Jones. Fratele Jones este predicator; soția lui face asta și cealaltă.“ Eu nu dau nimic pe ceea ce face ea – acesta este Cuvîntul.

Isus a spus: „Fiecare cuvînt al omului este o minciună, iar Cuvîntul Meu este adevărul.“ Este Biblia; și dacă lumina îl atinge într-adevăr, trebuie să iasă la viață. Trebuie să iasă pur și simplu la viață.

Ochii mari ai lui Moise, ochii lui de vultur, au privit peste farmecul Egiptului. Dacă lumina îi atinge pe creștinii adevărați, atunci ei văd astăzi legitimarea directă a lui Dumnezeu, stîlpul de foc care atîrnă acolo, semnele și minunile care sînt făgăduite de Scriptură; indiferent de ceea ce spune o biserică sau altcineva, ea vine la viață; indiferent cât de mici și cât de puțini sînt – gruparea lui Dumnezeu a fost întotdeauna în minoritate. Vedeți voi?

„Nu te teme turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.“ Ei o primesc. Dumnezeu este dator să îi trimită din toate organizațiile și grupările de peste tot, ca să vadă dacă au fost hotărîți pentru viață.

Vedeți-l pe bătrînul Simeon. El a fost hotărît pentru viață. Cînd a fost adus Mesia la templu în brațele mamei Sale, Simeon a citit undeva într-o încăpere lăaturalnică și Duhul Sfînt l-a ridicat pentru că el era în așteptare. Viața era în el. El a zis: „Eu nu voi muri înainte de a-L vedea pe Hristosul Domnului.“ Unsul Domnului era acolo în templu. Duhul Sfînt l-a călăuzit, el a luat pruncul în brațe și a spus: „Doamne, acum slobozește pe robul Tău în pace, căci ochii mei au văzut mîntuirea Ta.“

Acolo mai era într-un colț și o femeie bătrînă și orbă numită Ana,

care-I slujea lui Dumnezeu zi și noapte. Ea a proorocit și a spus: „Mesia trebuie să vină, eu Îl văd venind.“ Deși era oarbă. În același timp când Mesia era acolo, sămînța cea mică din ea a văzut dinainte că El va veni; că va fi acolo. Aceeași viață, lumina, a venit în clădire în chipul unui copil nelegitim, înfășurat în scutece, a trecut prin clădire și Duhul Sfânt a întâlnit această femeie bătrână și oarbă care a venit condusă prin Duh la popor, a stat în fața pruncului, a binecuvîntat-o pe mamă și pe copil și a spus ce va fi în viitor cu El. Vedeți – alegeți pentru viață. Uitați-vă la ea. Nu au fost multe de felul ei.

În zilele lui Noe numai opt suflete au fost salvate. Nu erau mulți, dar toți care erau hotărîți pentru viață au intrat în timpul acela în corabie. Vedeți, cum lucrează Duhul Sfânt în fiecare epocă și îi atrage pe oameni.

Noi observăm cum credința lui Moise l-a călăuzit să fie atent la ceea ce se va întîmpla, nu la ceea ce a fost. Priviți la ziua de mîine, nu la ziua de astăzi. Priviți la fîgăduințe, nu la farmec. Priviți la oameni, nu la organizații. Dumnezeu a făcut aceasta.

Lot a putut să vadă farmecul de bunăstare materială în Sodoma. Lot a putut vedea posibilitatea multor bani. Lot a văzut această posibilitate cînd a mers în Sodoma. Poate putea să devină ceva. Ca evreu, el a putut să ajungă acolo un bărbat mare, căci el era o personalitate intelectuală și nepotul lui Avraam. Astfel el s-a hotărît să meargă în Sodoma.

Mintea lui Lot îl conducea să vadă strălucirea de bunăstare materială. Mintea lui Lot l-a condus să vadă binecuvîntările farmecului material. Dar prin aceasta credința lui a fost așa de paralizată încît el nu a văzut focul care va distruge o astfel de viață. Așa sînt oamenii astăzi. Ei văd posibilitățile de a aparține de o organizație mare. Ei văd posibilitatea de a avea o poziție în societatea oamenilor din oraș, dar ei nu văd ce este posibil ... Ei nu văd – credința lor este paralizată.

Lăsați-mă să repet aceasta, pentru ca să nu fie înțeles greșit. După cum am spus, femeile de astăzi vor să se comporte ca niște actrițe. Bărbații vor să se comporte ca niște comici de televiziune. Predicatorii încearcă să transforme biserica lor într-o lojă modernă: a fi membru etc. Ei văd posibilitatea de a deveni episcop sau ceva asemănător, dacă se duc cu biserica și părăsesc Scriptura, cu toate că ea este în fața lor și este legitimată prin puterea și Cuvîntul lui Dumnezeu care trăiește în

oameni. Dar ei nu vor. Ei spun: „Noi nu vrem să avem de-a face cu așa ceva.“ Ei și-ar pierde dreptul de a fi membru. Ei și-ar pierde rangul într-o denominațiune. Cu toate că unii oameni sinceri ca Lot din Sodoma, șed și știu că aceasta este pe dos. Vedeți, ce fac ei cu aceasta? Ei au paralizat credința cea mică pe care o mai *aveau*. EL nu poate să lucreze.

Moise a disprețuit lucrurile lumii, el și-a ancorat credința și a paralizat lumea. Ori credința voastră paralizează strălucirea lumii sau strălucirea lumii paralizează credința voastră. Voi trebuie să primiți una sau cealaltă. Voi vedeți că Biblia nu se schimbă. Dumnezeu nu se schimbă. EL este Dumnezeu neschimbător.

Noi constatăm că oamenii din timpul acesta privesc la lucruri mari, la organizații mari. „Eu aparțin de cutare și de cutare.“ Ei se duc acolo, dar între ei și oamenii de pe stradă nu există nici o deosebire. Nu este altceva. Ei au ceva intelectual care vă atrage. Dar vorbiți numai de vindecarea dumnezeiască, de stîlpul de foc și de lumina lui Dumnezeu, atunci ei spun: „Aceasta este o minte slabă.“

Un bărbat, predicator baptist, a luat fotografia cu îngerul Domnului acum cîteva zile și a rîs de ea. Aceasta este hulă. Pentru aceasta nu există iertare!

Așa a spus Isus. Este hulă dacă vedeți astăzi împlinindu-se aceleași lucruri pe care le-a făcut Hristos, cum au văzut ei lucrările lui Hristos – EL a fost jertfa – și L-au numit Belzebul, satana, pentru că făcea acestea. Acum o spuneți voi. EL a spus: „EU vă iert, dar cînd va veni Duhul Sfînt și va face aceleași lucrări, iar voi vorbiți împotriva, nu vi se va ierta nici în veacul acesta și nici în cel viitor.“

Voi spuneți numai un cuvînt împotriva. Dar dacă viața – dacă sînteți rînduiți pentru viață atunci viața va veni la suprafață, atunci cînd o veți vedea. Voi o veți recunoaște ca femeia la fîntînă și toți ceilalți; dar dacă în voi nu este viață, atunci nu poate ieși viață, deoarece nu este nimic acolo care ar putea ieși la viață. Mama mea obișnuia să spună: „Voi nu puteți obține sînge dintr-o sfecclă roșie“, pentru că în ea nu este sînge. Este același lucru și paralizează puțina credință pe care o aveți.

Lot putea să vadă strălucirea, dar nu avea destulă credință să vadă focul care va distruge această strălucire. Eu mă întreb dacă noi avem astăzi această credință. Eu mă întreb dacă noi – femeile, care vor să fie populare și vor să se comporte ca celelalte din comunitate; dacă

procedează ca toți ceilalți, atunci ele văd posibilitatea să fie femei mai frumoase vopsindu-se; ele se văd mai frumoase dacă sînt mai tinere, dacă-și taie părul și se comportă ca unele stele de cinema – dar eu totuși mă întreb dacă credința lor nu paralizează cînd știu că Biblia spune că femeia care-și taie părul este necinstită. O femeie care poartă haine bărbătești – cu pantaloni scurți și lungi – este o urîciune înaintea lui Dumnezeu. Ele sînt așa de nesimțite încît devine o regulă pentru oamenii care o fac. Eu mă întreb dacă nu paralizează puțin credința pe care ați mai avut-o, pentru a merge cel puțin la adunare. Asta este ceea ce rezultă.

Lot a făcut-o și l-a paralizat pe el și pe poporul de acolo. Ei nu puteau să o vadă. Dar Avraam, unchiul lui, care avea o credință stabilă, nu s-a uitat la strălucire. El nu a vrut să aibe nimic de-a face cu asta, deși el avea o viață grea și trăia cu Sara în pustie, unde era greu de lucrat pămîntul sărăcăcios. Dar ei nu s-au uitat la starea strălucită și la posibilitatea de a deveni populari. Sara, cea mai frumoasă femeie din țară, așa o spune Biblia, ea a fost frumoasă, cea mai frumoasă dintre toate femeile. Și totuși ea a rămas la soțul ei și l-a ascultat, pe care l-a numit chiar și „domnul“ ei. Biblia se referă la aceasta pînă în Noul Testament și spune: „Fiicele ei ați devenit, ascultînd prin credință.“ Ea l-a numit pe soțul ei „domn“.

Îngerul Domnului a vizitat templul, adică acel cort mic de acolo de afară și a vorbit cu ei – ei nu aveau nici măcar o casă pentru a locui, trăiau într-un ținut sărăcăcios. Asta sînteți voi. Vedeți voi ziua și exemplul, că este din nou așa cum a fost atunci?

Moise a putut spune prin credința lui mare „Nu“ la lucrurile prezente și la lumea actuală și a făcut o alegere corectă. El a ales să sufere subjugarea împreună cu poporul lui Dumnezeu. El s-a hotărît să meargă cu poporul lui Dumnezeu. De ce? – din cauza credinței lui. El a văzut făgăduința, el a văzut timpul sfîrșitului; el i-a lăsat credinței o alegere liberă. El nu a dat atenție posibilităților pe care le vedeau ochii lui, că el va fi următorul faraon; el a văzut mai departe, în mîine.

Oh, dacă ar putea face oamenii aceasta! El nu a văzut lumea prezentă. Dacă priviți la lumea actuală, atunci vă hotărîți pentru ea. Ascundeți-vă ochii de ea și priviți înspre făgăduința lui Dumnezeu, la mîine. Prin credință a putut alege. El a ales să fie numit „fiul lui

Avraam“. Cum a putut să facă lucrul acesta cînd a avut marea împărăție a Egiptului, toată lumea în mîna lui? El era împărat peste lume, el era un bărbat tînăr, în vîrstă de 40 de ani, pregătit să ia tronul în primire; dar nu s-a uitat la el.

Uitați-vă la femeile care l-ar fi înconjurat zi de zi, un harem. Uitați-vă la farmecul de a șede acolo, să bei vin și să le privești pe striptease în timp ce dansează, să îi adie vînt, femei din toată lumea și giuvaerurile, comorile și armata lui de afară. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să se așeze, să mănînce mîncărurile deosebite și să spună: „Trimiteți armata, garnizoana numărul cutare în cutare loc și cuceriți națiunea. Eu cred că asta vreau.“ Asta ar fi fost tot ce trebuia să facă: să stea acolo și să se răcorească, să deschidă gura și să lase ca stripteasele cele frumoase să-i toarne vin, să le lase să îi dea de mîncare în timp ce-și puneau mîinile în jurul lui – femeile cele mai frumoase ale lumii.

Toată strălucirea care exista era înaintea lui. Dar totuși ce a făcut el? El nu s-a uitat acolo. El știa că focul era pregătit pentru aceasta. El știa că acolo este moartea. El știa că este așa și s-a uitat înspre un grup de oameni subjugați și disprețuiți și prin credință a ales să poarte ocară lui Hristos și se considera fiul lui Avraam. „Eu nu sînt fiul acestui faraon, chiar dacă mă faci episcop, diacon sau papă. Eu sînt un fiu al lui Avraam și mă îndepărtez de lucrurile acestei lumi.“ Amin, Amin și Amin.

Prin credință a făcut el asta. El s-a îndepărtat de strălucire; a refuzat posibilitatea de a deveni la următoarele alegeri un arhiepiscop sau inspector regional sau altceva. El nu a privit înspre aceasta.

„Dacă eu devin episcop, atunci merg înăuntru. Oamenii îmi vor spune: ‚Tată sfînt‘ sau ‚Dr. cutare‘. Ei vor fi toți la dispoziția mea și mă vor bate ușor pe umăr, zicîndu-mi: ‚O băiatul meu, băiețandru are ceva deosebit.‘ ‚Oh, fiți liniștiți, vine episcopul. Ceea ce spune el este lege. Aici vine cutare.‘” Oamenii vin din toată lumea pentru a-l vedea pe papa, pentru a-i săruta piciorul și inelul. Ce posibilitate pentru catolici, pentru protestanți să devină episcopi sau arhiepiscopi, un bărbat mare într-o organizație.

Uitați-vă și veți vedea că ochiul credinței va vedea peste toate aceste lucruri. Voi vedeți deja sfîrșitul acolo jos, despre care Domnul spune că va fi totul distrus. Credința, ochiul de vultur, vă ridică deasupra și vedeți

ziua de mâine și nu ziua de astăzi, alegînd să fiți numiți fiii lui Avraam.

Faraon i-a privit pe copiii lui Dumnezeu fără credință, ca fanatici. El i-a făcut sclavi, a rîs de ei și i-a disprețuit, așa cum o fac astăzi oamenii. Același lucru.

Credința lui Moise i-a văzut ca popor binecuvîntat deja în țara făgăduită. *A fost poate o luptă grea să-i conducă în făgăduință, dar Moise s-a decis să meargă cu ei.* (Oh, cum aş putea să mă adîncesc în aceste lucruri, dar timpul trece.)

Observați, este foarte greu să-i aduci pe oameni înapoi. „Tu trebuie să te duci și să trăiești cu ei, tu trebuie să fi unul dintre ei. Ei sînt așa de intelectuali încît nu-i mai poți mișca. Acolo trebuie să se întîmple ceva. Va fi un lucru greu. Organizațiile te vor respinge și toate aceste lucruri se vor întîmpla. Este îngrozitor ceea ce trebuie să faci. Totuși: hotărăște-te.“ „Eu sînt unul dintre ei.“ Credința lui a făcut asta. Credința lui a scînteiat. Desigur. El a văzut-o.

A fost ceva greu să îi conducă înspre făgăduință. Totuși el s-a decis să meargă cu ei, indiferent de ceea ce au făcut cu el, că l-au refuzat. El s-a dus și a ieșit cu ei.

Eu sper că voi o citiți corect. În ordine. Du-te totuși cu ei. Fii unul dintre ei, așa este, căci este de datoria ta. Poate că va fi o luptă grea și trebuie să suferi. Dar du-te totuși. Credința lui l-a condus să se decidă pentru Cuvînt și nu pentru strălucire. El a luat Cuvîntul. Asta a făcut credința lui Moise.

Dacă credința privește înspre cei mai răi oameni ai lui Dumnezeu – gîndiți-vă, aici era strălucirea lumii, cea mai înaltă, să fii împăratul lumii, și unde erau cei cu făgăduința lui Dumnezeu? – în groapă, săpători în mocirlă – dar dacă credința se uită la cel mai rău al lui Dumnezeu, el o prețuiește mai mult și este mai de preț decît cel mai bun lucru care i-l poate oferi lumea! – dacă credința privește înspre aceasta, dacă credința o poate vedea.

Dacă credința poate vedea în Cuvîntul descoperit, atunci este mai mult decît strălucirea și arhiepiscopia și toate celelalte despre care puteți vorbi. Credința o face. Voi puteți vedea cele mai rele lucruri, pe cei refuzați, pe cei alungați; chiar dacă sînt în stadiul cel mai rău, totuși credința îi va prețui mai mult de un milion de ori decît cel mai bun lucru pe care-l poate oferi lumea.

Așa cântăm și noi: „Mă voi duce pe calea cu cei disprețuiți ai Domnului ...“ Vedeți voi? Oh, voi vedeți că credința vede ce vrea Dumnezeu să facă.

Oh, eu sper că pătrunde în voi! Credința nu se uită la timpul prezent. Credința nu vede asta aici. Credința se uită după ceea ce dorește Dumnezeu și procedează astfel. Asta o face credința. Ea vede ce vrea Dumnezeu și ce vrea Dumnezeu să facem; prin aceasta credința este activă.

Credința are o perspectivă îndepărtată. Ea nu privește numai în față. Ea ține tot timpul ținta în ochi. Amin. Fiecare ochitor bun știe asta. Ea are o perspectivă îndepărtată; ea este un telescop; ea este un binoclu cu care nu vă uitați în fața voastră; voi nu aveți nevoie de un binoclu ca să vă uitați la ceas. Pentru aceasta nu aveți nevoie. Dar voi aveți un binoclu pentru a vedea departe și astfel face și credința. Credința cuprinde binoclul lui Dumnezeu, amândouă obiectivele, Vechiul și Noul Testament, și vede fiecare făgăduință pe care a dat-o El. Credința o vede deja de la o distanță mare. Credința alege indiferent de ceea ce spune aici prezentul. Ea se uită la sfârșit.

Ea nu-și lasă privirea în jos, ea se uită în sus. Ea ține punctul de încrucisare al lunetei de ochire direct pe Cuvînt. Asta face credința. Aceasta este credința care activează într-un om aceste lucruri.

Fiți atenți. Ceea ce numea faraon a fi *mare*, Dumnezeu numea *urîciune*. Faraon putea să spună: „Privește aici, Moise. Tu vei fi următorul faraon. Eu îți predau ție conducerea, îți aparține ție.“ Aceasta este ceva mare. „Tu vei fi un bărbat mare, Moise. Tu vei fi episcopul, tu vei fi *asta* sau *cealaltă*. Nu pleca de la noi. Rămîi aici.“ Dar vedeți, el a spus că este *mare*, însă Dumnezeu a spus că este o *urîciune*.

Deci, voi femeilor și voi bărbaților, gîndiți-vă un pic. Ceea ce numește lumea *mare*, Dumnezeu numește *gunoi*. Nu spune Biblia că este o urîciune dacă femeia poartă haine bărbătești? Și voi spuneți că sînteți șirete dacă faceți asta. Voi îi prezentați numai lui satana trupuri feminine. Asta este tot. Nu faceți asta.

Voi bărbaților care trăiți după lucrurile din lume, în care vă ascundeți și vă simțiți bine și voi bărbaților care nu posedați destul curaj să vă aduceți femeile voastre pînă la punctul de a înceta cu lucrurile acestea: să vă fie rușine. Voi vă numiți fii ai lui Dumnezeu, mie mi se pare că

sînteți ca sodomiții. Eu nu vreau să vă jignesc, ci să vă spun adevărul: dragostea se lasă corectată. Întotdeauna.

O mamă care nu se îngrijește de copilul ei și nu îl corectează, nu îl bate și îl îndreaptă la timp, nu este o mamă bună. Așa este.

Fiți atenți ce se întîmplă acum. Moise a văzut totul într-o viziune, dar faraon a spus: „Asta este mare.“

Dumnezeu a zis: „Este o urîciune.“ Moise a ales ceea ce a spus Dumnezeu.

Fiți numai atenți. Credința vede ceea ce dorește Dumnezeu să vedeți; credința vede ceea ce vede Dumnezeu. Înțelegerea și mintea văd ceea ce vă lasă lumea să vedeți. Fiți atenți la înțelegerea mintală. „Aceasta este numai concepție omenească, singura bază este ... Nu este asta tot așa de bună?” Exact asta se întîmplă dacă folosiți mintea care este împotriva Cuvîntului lui Dumnezeu. Asta este ceea ce vrea lumea să vă arate. Credința nu privește la acestea, credința privește la ceea ce a spus Dumnezeu. Voi știți și voi refuzați înțelegerea omenească. Înțelegerea omenească vede ceea ce vă lasă lumea să vedeți: denomițațiunile mari.

„Ești tu un creștin?”

„Oh, eu sînt un presbiterian“, „... metodist“, „... lutheran“, „... penticostal“, sau altceva. „Eu sînt *asta* sau *cealaltă*.“ Acestea sînt mințile. „Eu aparțin de prima biserică.“ „Eu sînt catolic.“ „Eu sînt *asta*, eu sînt *cealaltă*.“

Voi spuneți așa. Acestea sînt mințile. Voi o spuneți cu plăcere, pentru că este o denomițațiune, ceva mare. „Noi avem cei mai mulți membri din lume decît orice altă biserică.“ Dar există numai o singură biserică adevărată de care nu vă puteți atașa; voi sînteți născuți înăuntrul. Dacă sînteți născuți în ea, atunci Dumnezeu cel viu lucrează personal în voi, pentru ca să se dovedească. Acolo locuiește Dumnezeu: în biserica Lui.

Dumnezeu merge în fiecare zi la biserică, EL trăiește în biserică, EL trăiește în voi. Voi sînteți biserica Lui, voi sînteți biserica Lui. Voi sînteți cortul întîlnirii în care locuiește Dumnezeu. Voi personal sînteți biserica Dumnezeului celui viu. Și dacă Dumnezeu cel viu trăiește în ființa Lui vie, atunci lucrarea voastră este de la Dumnezeu. Dacă nu este așa, atunci Dumnezeu nu este acolo. EL nu v-ar lăsa să procedați astfel, dacă a spus în Cuvîntul Său, în planul Lui: „Nu o face!“ și voi totuși o

faceți. Vedeți, asta este pe dos. Dacă voi o dezmințiți, atunci se vede că nici măcar nu este viață în voi. Asta este corect.

Credința l-a condus pe Moise spre ascultare. Atenție. Acolo este faraonul cel tânăr – acolo este Moise cel tânăr, amândoi cu o pricină.

Moise a văzut ocară poporului și a prețuit-o mai mult ca toate comorile pe care le avea Egiptul. El a fost condus prin credință. El a urmat ceea ce i-a spus credința prin Cuvânt. Ea l-a condus în ascultare și apoi la mîntuire, nemuritor în prezența lui Dumnezeu, nu moare niciodată.

Văzul, mintea și strălucirea l-au condus pe faraon la moarte și la destrămarea Egiptului, a națiunii lui care nu s-a mai ridicat niciodată ca atunci.

Aici o aveți. Uitați-vă la *aceasta* – și voi muriți; uitați-vă la *cealaltă* – și voi trăiți. Alegeți astăzi.

Este același lucru pe care l-a pus Dumnezeu înaintea lui Adam și Eva în grădina Eden. Prin credință trebuie să vă decideți. Fiți atenți, văzul l-a condus pe faraon în moarte și distrugerea orașului lui. Lui Moise, cu credința lui, nu-i era deloc frică de faraon. Nu-l interesa ce spune faraon. El nu se îngrijora de faraon cum s-au îngrijorat mama și tatăl lui de amenințări. Atunci cînd Moise a fost dovedit înaintea lui, el era de fapt persoana care urma să elibereze și să scoată afară Israelul din Egipt, nu s-a mai îngrijit de ceea ce spunea faraon. Lui nu-i mai era frică de el. Amin, amin, amin! Voi vedeți ce vreau să spun.

În credință nu este frică. Credința o știe. Cum am mai spus: el avea mușchi mari, puternici și păr pe piept. Credința vorbește: „Fii liniștit!“ și fiecare devine liniștit. Asta este totul. „Eu știu unde mă aflu!“

Ceialți spun: „Poate este așa.“ Voi trebuie să luați poziție și să vă arătați mușchii. Asta este totul; credința o desăvîrșește.

Observați, lui Moise nu i-a mai fost frică de faraon după ce Dumnezeu a confirmat chemarea lui. La început Moise a crezut că a fost chemat; dar totuși cînd i-a spus Dumnezeu acolo: „Așa este“, el s-a dus înaintea lui faraon și a celorlalți și le-a dovedit că el este trimis; lui nu i-a mai fost frică de faraon.

Observați, faraon a vrut să-și folosească înțelepciunea și i-a spus lui Moise: „Știi ceva? Eu voi încheia cu tine un legămînt (după ce plăgile erau gata să-l nimicească). Eu voi încheia cu tine un legămînt. Mergeți

numai trei zile la închinăciune. Mergeți numai atât de departe, dar nu mai mult.“ Dar voi știți că acest gând a fost dictat de mintea lui faraon. „Mergi numai atât de departe, dar nu mai departe.“

Nu este așa și în ziua de azi? „Dacă vă atașați de o comunitate, este în ordine.“ Dar să știți: credința care o avea Moise nu era o credință care mergea numai „atât de departe“.

El a zis: „Noi ieșim toți. Noi mergem tot drumul.“ Așa este. „Noi mergem în țara făgăduită. Noi nu numai că ieșim de aici, facem o denotațiune și stăm pe loc – noi mergem pînă la capăt.“ Amin. „Eu merg pînă în țara făgăduită. Dumnezeu ne-a făgăduit-o.“

Cîți faraoni avem noi astăzi care stau pe podium! – capetele organizațiilor. „Dacă faceți numai asta sau cealaltă, asta ajunge. Vedeți – numai atât de departe.“

Moise a răspuns: „O, nu! Nu, nu, nu, nu.“ Vedeți voi?

Faraon a întrebat: „De ce nu? Dacă voi aveți o astfel de credință atunci eu vă pot spune ce trebuie să faceți: numai tu și bătrînii vă duceți să vă închinați. Numai tu și bătrînii vă duceți la închinăciune, voi toți puteți avea această religie. Dar nu o răspîndiți în popor.“

Știți voi ce a zis Moise? „Nici o copită nu va rămîne aici. Noi mergem tot drumul. Noi mergem toți! Eu nu plec de aici pînă nu vin cu mine. Și atîta timp cît sînt aici, îți voi da de furcă.“ Asta este.

Oh, ce slujitor curajos! „Eu îi voi lua cu mine. Nu este de ajuns că o am numai eu, să mă așez și să spun: „Asta este în ordine.“ – nu, noi vrem ca poporul să vină cu noi. Fiecare vine cu noi.“ Amin. El a spus: „Nu vom lăsa nici măcar oile noastre sau altceva aici. Nici o copită nu va rămîne aici. Noi toți mergem în țara făgăduită (Amin), fiecare dintre noi. Chiar dacă sînteți numai o casnică sau o slujitoare neînsemnată, o femeie bătrînă, un bărbat tînăr sau bătrîn, sau indiferent ce sînteți, noi totuși mergem. Niciunul nu va rămîne înapoi. Amin. Fiecare merge afară. Noi nu ne lăsăm influențați de absolut nimic.“ Așa este corect.

Religiile de acolo trebuie să fi fost într-adevăr într-o contradicție, nu-i așa? Moise nu a crezut în această religie care mergea numai atât de departe. Nu, el nu a crezut astfel. Am putea să vorbim toată ziua de aceasta, dar după un timp trebuie să mă întorc la textul meu să predic.

Fiți atenți! Ce minunat. Eu o iubesc. Voi știți, la sfîrșit faraon a zis: „Plecați.“ Dumnezeu îl chinuia prin vocea lui Moise. El făcea totul ce

trebuia făcut. El a lăsat soarele să apună la amiază, el a făcut toate celelalte. El a întunecat ziua, a chemat broaștele, muștele, focul, fumul și moartea în familii. El a făcut toate acestea pînă cînd faraon a spus la sfîrșit: „Pleacă. Ia tot ce ai și pleacă.“ Oh, slavă lui Dumnezeu!

Eu sînt așa de bucuros că un om poate să-i slujească lui Dumnezeu așa de desăvîrșit, și satana nu mai poate face nimic cu el. Ascultați-L pe Dumnezeu așa de desăvîrșit, încît satana poate numai să mai zică: „Ah, pleacă de aici. Eu nu vreau să mai aud nimic!“ Așa este. Așa de desăvîrșit puteți s-o faceți.

Vedeți, dacă Dumnezeu nu ar fi fost de partea lui Moise, atunci ar fi devenit de ocară și de rîs. Tot ceea ce a exprimat, s-a întîmplat.

Faraon trebuia să-și ocupe funcția, voi știți că el era episcop și de aceea trebuia să rămîină statornic. El nu putea să spună „Nu“, deoarece se împlinea. El nu putea să dezmintă deoarece se împlinea. De aceea el a spus: „Plecați. Eu nu vreau să vă mai aud. Plecați de aici. Luați tot cu voi și plecați.“

Acum îl vedem pe Moise după ce Dumnezeu a făcut atîta pentru el și i-a arătat atîtea semne și minuni.

Pentru următoarele 15 minute vrem să prezentăm aceasta. Fiți foarte atenți.

Moise a ajuns la punctul, unde ... Dumnezeu a spus către el: „EU voi fi cu tine. Tu ai spus: ‚Să vină muștele‘ și muștele au venit.“ Aceasta este creare. Cine poate să aducă întunericul peste pămînt în afară de Dumnezeu? „Tu ai spus: ‚Întunericule, vino‘ și întunericul a venit. Tu ai spus: ‚Să vină broaște‘ și broaștele au fost chiar și în casa lui faraon pe paturi.“ Creator ... „EU am vorbit prin tine, Moise, și Cuvîntul care a venit peste buzele tale a creat. În comparație cu faraon ai fost într-adevăr un dumnezeu.“ Desigur. „Toate acestea le-am făcut Eu.“ Acum au ajuns într-un loc unde urma o încercare, iar Moise a început să strige: „Ce să fac?“

Eu doresc ca voi să fiți atenți. Aceasta este o lecție mare. Eu o iubesc. Moise – noi citim aici cum copiilor le-a fost frică cînd au văzut că faraon se apropie de ei.

Dumnezeu a împlinit totul. EL i-a adus în călătoria lor. EL a adunat biserica. Ei au fost chemați afară; ei au venit dintr-o denomi-națiune; ei toți s-au adunat. Moise s-a retras și a spus: „Doamne, ce trebuie să fac?“

EL ar fi zis: „Fă aceasta. În ordine. Înaintează. Moise, tu știi că Eu te-am ales să faci asta.“

„Da, Doamne.“

„În ordine. Mergi și exprimă-te – se va întâmpla – aici vin muștele. Vorbește – este aici. Fă ceva – și se va întâmpla.“ Totul ar fi AȘA VORBEȘTE DOMNUL, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

Acum el este în necaz și Dumnezeu zice: „Eu v-am îndrumat în această călătorie; voi toți ați fost chemați afară. Adunarea este adunată, Eu i-am îndrumat în această călătorie. Moise, adu-i acum dincoace – așează-te și odihnește-te puțin.“

Moise a zis: „Doamne, uită-Te cine vine acolo. Faraonul. Oamenii sînt cu toții ... Ce trebuie să fac? Ce trebuie să fac?“ Nu este omenesc să începi să strigi: „Ce trebuie să fac?“

Noi vedem că aici iese la iveală natura omenească a lui Moise care vrea tot timpul ca Dumnezeu să se pună în spatele lui și să-l împingă într-o lucrare. Așa sîntem și noi astăzi. După ce am văzut ceea ce am văzut, voi tot mai vreți ca Dumnezeu să vă împingă să faceți ceva. Moise s-a îndoit puțin și a spus: „O Doamne, eu Te voi întreba și voi vedea ce vei zice.“

„Da, dacă tu spui că ‚este în ordine‘, atunci voi spune și Eu.“

Dumnezeu l-a ales pentru lucrarea aceasta și a dovedit că este cu el, și aici el este în greutăți și deja începe să strige: „Ce pot să fac? Doamne, ce pot să fac?“

Gîndiți-vă, el a proorocit și a spus: „Așa cum îi vedeți pe egipteni acum nu o să mai vedeți niciodată în viața voastră.“ Imediat după aceea a început să strige: „O Doamne, ce putem face?“, după ce a proorocit atît de bine. Vedeți, el le-a spus deja ce se va întâmpla. Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu era în el, atunci era în el cînd a proorocit. Cînd îl exprima se întâmpla într-adevăr. Ceea ce spunea el era pe cale să se împlinească, și totuși el a început să strige: „Ce să fac?“

Oh, dacă nu este aceasta ființa noastră omenească! Dacă nu sînt eu acesta! Dacă nu sînt eu acesta! EL a dovedit-o: „Ceea ce exprimi tu se va împlini. EU sînt cu tine.“ Aici s-a creat o situație pentru un moment. „Ce trebuie să fac? Ce trebuie să fac, Doamne? Doamne, unde ești? Mă auzi? Ce trebuie să fac?“ EL l-a însărcinat, dovedit și confirmat și a

lucrat totul prin el, și aici. Dumnezeu s-a exprimat pe Sine.

Omul vrea să se odihnească și să fie împins de Dumnezeu. El știa doar că Dumnezeu l-a uns pentru această lucrare și că Dumnezeu a dovedit totul. Timpul de a elibera poporul era prezent. Dumnezeu i-a adunat pe toți într-un grup prin semnele și minunile Lui. (Mă urmăriți?) EL i-a adunat în grup și a dovedit ceea ce a spus. Scriptura spune așa. Aici a fost un semn – aici a fost dovada. Aici a fost tot ce a spus EL. Apoi a venit la ei ca prooroc. Ceea ce a și exprimat: Dumnezeu a confirmat-o; chiar și muște au fost create. Tot ceea ce i-a promis, a făcut. Dar el a vrut totuși să aștepte pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

El ar fi trebuit să știe că și confirmarea pentru alegerea lui era AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Sarcina lui cu care a fost însărcinat era AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Puteți să o cuprindeți? De ce a mai așteptat pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL?

El a întrebat: „Doamne, ce pot să fac? I-am adus așa de departe pe acești copii. Aici este situația: faraon vine. Ei vor muri cu toții. Ce trebuie să fac? Ce trebuie să fac?”

El spusese deja înainte ce trebuiau să facă. El a spus deja exact ce trebuiau să facă. El a spus dinainte sfârșitul națiunii în care a fost crescut. Eu sper că mă înțelegeți. Moise a spus deja: „Voi nu o să-i mai vedeți niciodată. Dumnezeu îi va distruge.” El spusese deja dinainte ce se va întâmpla cu ei și totuși: „Doamne, ce trebuie să fac? Eu voi aștepta pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Eu voi vedea ce spune Dumnezeu și apoi voi face.” Gîndiți-vă, acolo era un faraon care nu-l cunoștea pe Iosif. Voi știți cînd s-a întîmplat. Moise s-a ridicat și a proorocit sfârșitul națiunii. El era în locul unde trebuia să se întîmple și apoi a strigat: „Ce trebuie să fac, Doamne? Ce trebuie să fac?”

Nu este aceasta ființa omenească? Nu este aceasta exact natura omenească? „Ce trebuie să fac?” El a proorocit. Dumnezeu a confirmat tot ceea ce a exprimat el. El a fost chemat pentru această slujbă. De ce a mai întrebat: „Ce trebuie să fac?” Dacă avea nevoie de ceva, trebuia numai să exprime. Dumnezeu a vrut ca Moise să se folosească de darul credinței care i-a fost dat pentru această lucrare. Dumnezeu a confirmat. A fost adevărul. Dumnezeu a vrut ca oamenii să recunoască că El este cu Moise. Și el aștepta acolo și a spus: „Doamne, eu sînt numai un copil. Spune-mi Tu acum, apoi voi merge și voi face aceasta. Eu am

nevoie de AȘA VORBEȘTE DOMNUL.“

„Frate, este aceasta AȘA VORBEȘTE DOMNUL?“

„Da, da, frate Moise, aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL.“

„Desigur, O.K. Acum o avem. AȘA VORBEȘTE DOMNUL“, și s-a întâmplat. Nu a greșit nici măcar o dată. Niciodată nu a greșit, nici măcar o dată.

Aici s-au ivit niște situații deosebite. EL i-a condus în această călătorie. Biserica este chemată deja afară. EL i-a condus în călătorie, ei înaintau și Moise începea să strige: „Doamne, este AȘA VORBEȘTE DOMNUL? Ce trebuie să fac?“

În ordine. Dumnezeu a vrut ca Moise să se folosească de darul credinței pe care El l-a așezat în el și pe care l-a confirmat. Dumnezeu a confirmat clar înaintea poporului și lui Moise, prin Cuvântul și lucrurile care se întâmplau, că El este. A fost dovedit clar. Nu mai era necesar să-și facă griji. Nu mai era necesar să-și facă gânduri asupra lucrurilor, pentru că era deja clarificat. El a făcut deja lucrurile acestea. El a dovedit prin chemarea muștelor la viață, că Cuvântul lui Dumnezeu este în el. Dar aici el a vrut să întrebe ce este de făcut, când s-a ivit această situație.

Eu sper că aceasta se va imprima adânc în voi ca să putem vedea unde ne aflăm. Nu vă face să vă simțiți mari când vedem aceste lucruri? Noi ne gândim la Moise arătând greșelile lui, dar să le vedem pe ale noastre!

El stătea acolo. El știa că Scriptura spune că acesta este ceasul zilei când se va întâmpla aceasta. El mai știa că Dumnezeu i s-a arătat într-un stîlp de foc. El a coborât la popor și tot ceea ce a exprimat, s-a întâmplat – au fost chiar create unele – el a făcut lucruri pe care numai Dumnezeu le poate face și a arătat prin aceasta că vocea lui este vocea lui Dumnezeu. Aici erau împrejurările cu poporul pe care l-a condus afară, pe care trebuia să-l conducă în țara făgăduită. Și acum stătea acolo și striga: „Ce trebuie să fac?“

Aceasta este ființa omenească care tot vrea – cum mi-a povestit odată fratele Roy Slaughter (eu cred că stă acolo după ușă), ce a făcut cineva cu mine, și eu am spus: „Eu am făcut asta, iar acum asta ...“

El a spus: „Frate Branham, astăzi îi lași să se sprijine de umerii tăi, iar mâine trebuie să-i duci în spate.“

Așa este cu oamenii. Astăzi se sprijină de umerii voștri, iar mâine trebuie să-i duci în spate. Așa a făcut Moise. Dumnezeu a trebuit să-l poarte după ce l-a însărcinat și i-a dovedit că El o face! Poporul ar fi trebuit să spună: „Moise, vorbește Cuvîntul. Eu am văzut că tu ai făcut-o acolo. Dumnezeu te-a confirmat acolo. Tu ești astăzi același.“ Amin. „Fă-o.“ Amin. El ar fi trebuit s-o știe, dar el nu a știut-o. Bine.

Cum a fost atunci așa este și astăzi. Aceasta a ajuns la Dumnezeu. Cred că Dumnezeu a fost dezgustat din cauza aceasta. EL a spus: „De ce strigi la Mine? Nu am legitimat confirmarea Mea deja? Nu ți-am spus că Eu te-am trimis pentru această slujbă? Nu ți-am spus să mergi și să faci asta? Nu ți-am făgăduit că voi face aceasta, că voi fi cu gura ta, că voi vorbi prin tine și voi face aceasta, și tu vei face semnele și minunile? Nu ți-am promis? Nu am făcut exact ceea ce ți-am promis și am distrus fiecare dușman din apropierea ta? Acum stai la Marea Roșie pe drumul indicat, cum Ți-am poruncit, și strigi la Mine. Nu Mă crezi? Nu vezi că Eu te-am trimis să faci aceasta?“

Oh, aceasta este omenește! EL a fost dezgustat de aceste lucruri. EL a spus: „Tu știi că poți să te folosești de acest dar. Tu știi că trebuie să-i duci pe copiii aceștia în țara făgăduită. Acum ești într-un colț strîmt. Tu nu poți să faci altceva. Aici este necazul. De ce strigi la Mine? De ce te uiți la Mine? De ce strigi la Mine? Nu am confirmat înaintea poporului? Nu ți-am dovedit și ție? Nu am spus? Nu este conform Scripturii? Nu am promis că voi conduce poporul în țara aceasta? Nu te-am chemat și ți-am spus că Eu o voi face? Nu te-am chemat și trimis să faci aceasta, și nu ai fost tu, ci Eu? EU voi merge cu tine și voi fi cu buzele tale. Ceea ce exprimi, Eu voi confirma și dovedi. Nu am făcut-o? Dacă întâmpini o situație minoră, de ce te porți ca un copil? Tu trebuie să fii un bărbat. Vorbește poporului.“ Amin. „Înaintează.“ Amin. Aici o aveți. „Nu striga, vorbește!“ Amin.

Oh, asta îmi place. „De ce strigi la Mine? Vorbește poporului și mergeți înainte către țintă. Indiferent ce este, boală, învierea morților sau altceva: Vorbește! EU confirm. Vorbește poporului.“

Ce fel de lecție! Ce fel de lecție! Oh, unde ne găsim noi în călătoria noastră? Vedeți unde sîntem acum. Da, la al treilea exod, desigur. Recunoașteți, noi sîntem direct aici în fața ușii, înaintea venirii Domnului.

El a fost uns pentru această misiune și tot mai așteptăm pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL! Dumnezeu a avut destul. EL a spus: „Nu mai striga; vorbește! EU te trimit.“

O, Doamne. Ce este această adunare în dimineața aceasta! Dumnezeu a confirmat cu stîlpul de foc, prin semne și minuni, în fiecare mod cum a fost în zilele Sodomei. EL a spus că va veni din nou. Aici este lumea în această situație. Aici este națiunea în această situație. Femeile sînt în starea lor, bărbații sînt în starea lor, biserica în starea ei. Totul, elementele, semnele, farfuriile zburătoare pe cer și diferitele feluri de fenomene tainice, marea urlă, fluxurile și refluxurile, inimile oamenilor cedează, frica, neînțelegeri între națiuni, prăbușirea bisericii, păcătosul se ridică și se pune peste toate lucrurile care sînt numite Dumnezeu sau slujbă dumnezeiască, el, care se așează în templul lui Dumnezeu și se expune. Toate acestea au venit în această națiune.

Biserica s-a organizat, toți s-au adunat ca niște stricate la o curvă, toți în același fel de curvie. Ce este? Ei le permit femeilor să-și taie părul, le spun bărbaților că pot să facă *una* și *cealaltă*, un predicator spune: „Faceți *asta*“, avem toți Evanghelia socială, etc. Nu vedeți că este curvie spirituală împotriva Cuvîntului adevărat al lui Dumnezeu? Dumnezeu ne-a trimis Cuvîntul Lui adevărat în afara denominațiunilor, fără strictete și ne-a dat un stîlp de foc, Duhul Sfînt care este deja de 30 de ani cu noi. Tot ce a proorocit și a exprimat, s-a împlinit cum a spus El.

„Vorbește-i poporului; și înaintează.“ Amin. Noi avem o țintă, aceasta este mîntuirea. Amin. Lăsați-ne să mergem acolo. Noi sîntem pe drumul înspre țara făgăduită. „Toate lucrurile sînt posibile celor ce cred.“

„Vorbește-le oamenilor. Nu am dovedit-o? Nu am lăsat să fotografiați chipul Meu și am făcut toate celelalte lucruri care puteau să fie făcute pentru a dovedi că Eu sînt cu tine? Nu au scris revistele înainte cu cîteva săptămîni articolul despre ceea ce se va întîmpla și ai anunțat cu trei luni înainte de aici de pe platformă? S-a întîmplat și confirmat, chiar și știința știe despre aceste lucruri; și tot ce am mai făcut Eu și tu tot mai aștepți. Vorbește-i poporului și înaintează ca să ajungeți la țintă.“ Amin.

Nu a spus Natan, profetul, lui David - împăratul uns: „Fă tot ce este

în inima ta, căci Dumnezeu este cu tine.“ El i-a spus lui David: „Fă tot ce este în inima ta. Dumnezeu este cu tine.“

Iosua a fost uns să ia țara în primire pentru Dumnezeu și poporul Lui. Ziua a fost scurtă și el a avut nevoie de mai mult timp pentru lucrarea pentru care a fost trimis și însărcinat. Iosua – un bărbat. El a fost uns. Dumnezeu i-a zis: „Cum am fost cu Moise, așa voi fi și cu tine.“ Amin. „Le voi da această țară. EU vreau ca tu să mergi acolo și să faci ordine cu amaleciții, filistenii, fereziții și cu toți ceilalți. EU sînt cu tine. Nici un om nu-ți va rezista în toate zilele vieții tale. Nici un om nu te va putea opri. Mergi acolo înăuntru.“

Iosua a tras sabia și a spus: „Urmați-mă.“ El s-a dus și a început să se lupte. Ce a fost? El i-a nimicit. Aici erau grupuri mici și dincolo erau grupuri mici. Când a venit noaptea, ei au vrut să se adune toți într-o garnizoană și să vină cu putere mare împotriva lui. Soarele era pe asfințite. El nu a căzut în genunchi și a spus: „Doamne, Dumnezeule, ce să fac? Ce să fac?“ El a vorbit. El a avut o rugăminte și a spus: „Soare, stai pe loc!“ El nu a strigat – el a poruncit: „Soare, stai pe loc! Eu solicit aceasta. Eu sînt slujitorul lui Dumnezeu, sînt uns pentru această lucrare și eu am o dorință. Stai pe loc și nu înceta să strălucești. Lună, stai pe loc acolo unde ești!“, pînă cînd a fost terminată lupta și toată armata dușmană a fost învinsă.

Soarele l-a ascultat. Nici un strigăt – el i-a vorbit soarelui și a zis: „Stai pe loc, soare, și rămîi acolo! Iar tu, lună, rămîi unde ești acum.“ El nu a strigat: „Ce pot să fac acum, Doamne? Dă-mi ceva mai multă lumină.“ El avea nevoie de lumina soarelui, el a poruncit și soarele l-a ascultat. El i-a poruncit soarelui să stea pe loc.

Samson care a fost uns și trimis de Dumnezeu și căruia i-a fost dat darul puterii, s-a ridicat. El a fost hotărît pentru distrugerea națiunii filistenilor. Pentru aceasta a fost el născut și uns de Dumnezeu, să-i distrugă pe filistenii. Într-o zi ei l-au surprins pe cîmp, fără sulița lui, fără apărătoarea lui. Mii de filistenii înarmați au năvălit asupra lui în același timp. A îngenunchiat el și a zis: „O, Doamne, eu aștept o viziune. O, Doamne, ce trebuie să fac? Spune-mi ce trebuie să fac.“? El știa că are o cauză. El nu a găsit altceva decît o falcă de măgar și a omorît mii de filistenii. El nu a strigat către Dumnezeu. Dumnezeu precis l-a confirmat și prin alte lucruri pe care le-a făcut deja, că el este.

El a fost un slujitor al lui Dumnezeu, confirmat și uns, care trebuia să-i distrugă pe filistenii și el a făcut-o. Indiferent de situații, el a făcut-o. El nu s-a rugat pentru nimic. Era slujba lui. Dumnezeu a lucrat prin el. El a luat falca de măgar și i-a bătut pe filistenii.

Ar fi fost de ajuns o lovitură pe aceste coifuri de 1 1/2 țoli (4 cm), pentru a se împrăștia acest os în mii de bucăți. El a doborât mii cu el și i-a omorât și după aceea tot îl mai avea în mîna lui. El nu a pus întrebări. El nu a strigat. El a vorbit. El i-a distrus.

Învinge-i pe filistenii! „Să-i înving pe filistenii, Doamne? Eu știu, Tu m-ai trimis Doamne, să o fac. Da, Doamne, eu știu că Tu m-ai trimis să distrug națiunea filistenilor. Mii de filistenii mă înconjoară. Eu nu am nimic; ce să fac acum, Doamne?“ Oh, nimic nu l-a putut opri. El este uns pentru lucrare. Nimic nu vă poate dăuna. Nu, nimic. Aleluia.

El a luat ceea ce avea și i-a lovit. Așa este. Când dușmanul l-a înghesuit în colț și a spus: „Acum îl avem între pereți, acum îl avem. Acum îl avem înăuntru cu această femeie. Noi avem aceste porți mari cu lanțuri peste tot. El nu mai poate ieși. Noi îl avem.“

Samson nu a strigat: „Oh, Doamne, m-au înconjurat cu toate aceste denotațiuni. Ce să fac? Ce trebuie să fac?“ Nu a făcut astfel. El a mers, a luat poarta orașului și a plecat. Amin!

El a fost uns pentru slujbă. El a fost chemat de Dumnezeu, ei nu l-au îngrădit, nu. El a luat poarta cu el. El nu s-a rugat pentru aceasta. El nu l-a întrebat pe Dumnezeu dacă să o facă sau nu. A aparținut de această slujbă. Amin! Amin! Amin! Aparținerea de sarcinile lui.

„De ce să strigi la Mine? Vorbește și înaintează.“ Amin. „Nu striga – vorbește!“ El a încetat să se plîngă. El este destul de în vîrstă ca să vorbească. Așa este. El știa că darul uns cu putere putea să-l distrugă pe fiecare filistean care i se împotriva. Amin. Dar noi nu știm, vedeți voi? Noi tot mai sîntem bebeluși cu sticla în gură. El știa asta. El a știut că pentru aceasta l-a lăsat Dumnezeu să se afirme. Nimic nu l-a putut birui în toate zilele vieții lui. Nimic nu l-a putut distruge. Pentru acest scop a fost ridicat, cum a fost și Moise. Nimic nu îl putea opri. Nici amaleciții și nici altceva. El a fost pe drumul înspre țara făgăduită. Samson știa că este pe drum.

Iosua știa că va cuceri țara. El a fost confirmat. Cuvîntul lui Dumnezeu a făgăduit, iar Duhul Sfînt a fost acolo pentru a confirma. El

se afla pe drumul lui, și nu era nimic care să i se pună în cale. El stătea direct în slujba lui Dumnezeu. Nimic nu i se putea pune în cale. El a ridicat simplu stâlpii și i-a pus pe umerii lui – au fost cam patru, cinci tone – a mers pe vârful muntelui și s-a așezat. Nimic nu i se putea pune în cale. El avea un dar uns de la Dumnezeu.

El nu trebuia să strige: „Doamne, ce trebuie să fac?“ El a fost deja uns să o facă. Aceasta a fost AȘA VORBEȘTE DOMNUL. „Termină cu ei.“ Aleluia. „Eu te-am ridicat pentru acest scop.“ Amin.

„Ce trebuie să fac, Doamne? Ce să fac aici la Marea Roșie?“

„Nu Ți-am spus că un munte îți va sluji ca semn? La acest munte te vei întoarce. Tu îi vei aduce pe acești copii în țară. Nu pentru acest scop te-am chemat? De ce te îngrijorezi de ceva care-ți stă în cale? Vorbește și înaintează.“ Amin și Amin. „EU te-am chemat pentru scopul acesta.“

David a știut că era uns. El a fost confirmat ca arcaș bun. El știa că și ceilalți știu că el este un țințaș bun. David era uns; el știa. Când a stat în fața lui Goliat, nu a strigat: „O, Doamne, ce trebuie să fac acum? Eu știu ce ai făcut Tu în trecut; Tu m-ai lăsat să ucid un urs, Tu m-ai lăsat să ucid un leu, dar ce este cu acest Goliat acolo?“ El nu a procedat așa; el a vorbit simplu. Ce a spus el? „Ție îți va merge ca celorlalți.“ El a vorbit și a înaintat.

El nu s-a rugat și nici nu a postit. El știa că era uns. El era uns și praștia s-a dovedit a fi arma cea mai bună. El avea credință în ungerea lui. El avea credință că Dumnezeu putea conduce piatra direct în mijlocul frunții; acesta a fost unicul punct pentru a-l lovi. El știa că este un țințaș bun. Amin. El știa că Dumnezeu l-a hotărât pentru acest lucru. Amin. El știa că a ucis leul. El știa ca a ucis ursul; dar asta s-a întâmplat pentru moșia tatălui său pămîntesc. Aici era vorba despre averea Tatălui lui ceresc. Amin.

El nu a îngenunchiat și a spus: „Ce trebuie să fac, Doamne?“ El a zis: „Ție ți se va întâmpla ca ursului și leului. Eu vin acum.“ Slavă lui Dumnezeu! Desigur.

El a vorbit și a înaintat ca să-l întâlnească pe acest Goliat, neluînd în seamă mărimea lui. El era un băiat tînăr, sănătos și arătos, știți voi. El nu era prea mare, era numai un tinerel. Biblia spune că era un băiat frumuseț, neluînd în seamă mărimea lui și aptitudinea de a o face.

Voi știți, episcopul i-a zis: „Uită-te aici fiule, acest bărbat este un

teolog. El este un războinic. Tu nu te poți pune cu el.“

Frații lui au zis: „O, tu îndrăznețule, ai venit aici să faci o astfel de treabă? Mergi înapoi acasă.“ Aceasta nu l-a împiedicat. De ce? El știa că este uns.

„Dumnezeul care m-a salvat din ghearele leului și ursului – cu atât mai mult mă va elibera de acest filistean. Eu vin aici. Vin împotriva ta în Numele Domnului, Dumnezeul Israelului.“ Amin.

El nu s-a rugat intensiv. El se rugase deja înainte. El a fost uns pentru această lucrare. El trebuia să vorbească și să înainteze. Mai mult nu trebuia să se facă. „Vorbește și înaintează.“

De mai mult nu era nevoie. Pe el nu-l interesau frații denominaționali, batjocoritorii, care după cum știți, erau și ei acolo. O, da. Ei stăteau acolo și batjocoreau, rîdeau și ziceau (voi știți, ei erau frații lui): „Tu ești numai îndrăzneț.“ Asta nu l-a mișcat deloc. „Tu vrei numai să te deosebești de ceilalți. Tu vrei numai să te ridici.“

Dacă ar fi fost numai o reliefare, atunci așa ar fi fost. David știa că untdelemnul uns era pe el. Lui nu-i păsa de altceva. El a spus: „Filisteanului i se va întâmpla ca și leului și ursului, pentru că eu merg acum împotriva lui.“ El a spus-o dinainte de a se întâmpla. Ce a făcut el? El a omorât ursul; el a omorât leul. Cu ce l-a lovit pe leu? Cu o praștie, și apoi ursul și leul – și a omorât leul cu un cuțit. Același lucru l-a făcut cu Goliat. L-a doborât la pământ cu o piatră, a tras sabia și i-a tăiat capul. Direct înaintea tuturor. Ce a spus el înainte de a se întâmpla? „Ție ți se va întâmpla ca și lor.“ De ce? El a vorbit Cuvîntul și apoi a înaintat pentru a-l aduce la împlinire. Amin. O, frate! El a vorbit și a stăpînit în ziua aceea situația.

Dacă a existat vreun timp în care oamenii trebuie să vorbească, atunci este acum. (În câteva minute voi încheia, aveți încă puțină răbdare cu mine. Eu mi-am mai notat câteva lucruri și texte pe care vreau să le prezint.)

Petru nu a strigat cînd a găsit un bărbat care avea destulă credință pentru a fi vindecat și zăcea acolo la poarta orașului. El nu s-a aruncat la pământ și nu s-a rugat ziua și noaptea sau o rugăciune lungă în care să fi spus: „Doamne, eu Te rog acum, ajută-i acestui om sărac paralizat. Eu văd că el are credință. Eu știu că el este credincios. Eu l-am întrebat și el a spus că are credință. El a crezut ce i-am spus. Eu i-am povestit ce ai

făcut Tu și eu zic acum Doamne ... Poți să-mi dai pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL pentru el?”

Nu, el știa că este un apostol uns. El știa că Isus Hristos l-a însărcinat: „Vindecați-i pe bolnavi, înviați morții, faceți-i pe leproși curați, scoateți draci. Fără plată ați primit, fără plată să dați mai departe.“ EL a spus: „Petru, du-te acolo și fă asta.“ Nu era nevoie să se roage intensiv; el era însărcinat.

Ce a spus el? El a spus: „În Numele lui Isus Hristos ...“ El a exprimat Numele lui Isus Hristos. Bărbatul zăcea acolo. El l-a tras de mână și a zis: „Ridică-te în picioare!“ El l-a sprijinit pînă cînd oasele lui s-au întărit și a început să meargă.

De ce? El nu s-a rugat toată noaptea. El nu a strigat la Dumnezeu; el a auzit clar din gura lui Isus Hristos că el este uns în această lucrare. El a vorbit și l-a ridicat pentru că el știa că era uns ca apostol pentru acest scop.

Oamenii peste care a trecut umbra lui, nu au zis: „Oh, vino Petre, strigă și roagă-te lui Dumnezeu rugăciunea credinței pentru noi.“ Nu, nu, ei nu au spus așa. Ei știau că el era un uns și un apostol confirmat al lui Dumnezeu. De aceea ei au spus: „Dacă am putea să fim numai în umbra lui. Tu nu trebuie să spui nimic. Noi știm, noi credem.“ În ei era viață. Apostolul nu putea merge la toți și nu toți puteau veni la el, dar totuși aveau parte de vindecare.

Moise a spus: „Nu numai eu, ci noi toți plecăm. Noi toți avem ceva de făcut. Noi toți trebuie să fim unși.“ Ei îl vedeau pe apostol cum vindecă un bărbat bolnav și toate celelalte lucruri pe care le făcea. Ei știau că el nu putea veni la toți, de aceea ei nu au spus: „Petre, vino și spune-mi ce a spus Domnul.“ Ei au spus: „Dacă am putea numai să stăm la umbra lui, ne-am vindeca, pentru că același Dumnezeu care a fost în Isus Hristos este și în el; noi vedem că se fac aceleași lucrări.“ Ei au atins haina lui Isus și au stat în umbra lui Petru, căci Isus era în acest bărbat. Dacă umbra cădea pe ei, atunci erau vindecați. Biblia spune că fiecare a fost vindecat. Nu au fost rugăciuni toată noaptea. Ei au spus: „Doamne, dacă merg în umbra acestui apostol ...“ Ei știau. Lumina i-a atins. Inimile erau umplute, credința lor era liberă. Amin. Ei credeau, ei au văzut. Cu batistele lui Pavel a fost exact la fel.

Isus nu a strigat cînd i-a fost adus băiatul demonizat, care avea

epilepsie și a căzut în foc. EL nu a spus: „Tată, Eu sînt Fiul Tău, Tu m-ai trimis aici să fac *asta și cealaltă*. Poți să-l vindeci pe acest băiat?“ EL nu a spus așa. EL a spus: „Satano, îți poruncesc să ieși afară!“ EL a vorbit și băiatul a devenit sănătos.

Cînd Isus s-a întîlnit cu acel demonizat care stătea prin morminte și era stăpînit de două mii de draci, El nu a strigat; dracii au fost acei care au strigat: „Dacă ne scoți afară, atunci lasă-ne să intrăm în turma aceea de porci.“

Isus nu a spus: „Tată, sînt Eu în stare să fac aceasta?“ EL a spus: „Ieși afară din el!“ și dracii au luat-o la fugă. Desigur, El a știut că El este Mesia.

La mormîntul lui Lazăr (el era deja de trei zile mort) ei au spus: „Dacă ai fi fost aici, el nu ar fi murit.“

EL a spus: „EU sînt învierea și viața.“ Nu *unde, cînd și cum*. „Cine crede în Mine va trăi, chiar dacă va muri.“ Amin. EL știa cine este. EL știa că El este Emanuel. EL știa că El este învierea. EL știa că este viața. EL știa că în El locuiește toată plinătatea dumnezeirii. EL îi vedea pe acești oameni sărmani și a văzut cu ce l-a însărcinat Dumnezeu, ce i-a poruncit. EL s-a dus acolo.

EL nu a spus: „Așteptați, Eu îngenunchiez aici și voi toți îngenunchiați aici și vă rugați.“ EL a întreat: „Credeti voi că sînt în stare să o fac?“ Amin. EL a întreat după aceea. Nu era vorba despre EL, ci despre ei.

„Da, Doamne, eu cred, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, care trebuie să vină în lume.“ Oh! Acolo este El identificat. Ceva trebuie să se întîmple.

„Lazăre, ieși afară!“ EL a vorbit și un om mort a ieșit afară. Nu „*pot Eu?*“, El a vorbit numai. Cînd a avut loc întîlnirea cu credința, s-a întîmplat.

EL vorbește – El a vorbit și orbii au văzut, șchiopii au umblat, surzii au auzit, dracii urlau și ieșeau afară, morții erau înviați – totul. De ce? El nu s-a rugat intensiv, El era unso Mesia. EL era Mesia. EL știa, că El este. EL își cunoștea locul. EL știa de ce a fost trimis. EL știa că Tatăl l-a identificat ca Mesia pentru credincioși; și dacă se întîlnea cu un credincios cu credință, vorbea numai Cuvîntul. Dracii fugeau. Desigur. Vorbește. Nu striga – vorbește! Amin.

EL își cunoștea dreptul dat de Dumnezeu, dar noi nu. EL știa ce era; noi nu.

Moise a uitat. Samson a înțeles. Alții au înțeles. Iosua a înțeles. Moise a uitat. Dumnezeu a trebuit să-l facă atent. EL a spus: „De ce strigi la Mine? EU te-am trimis să faci această lucrare; vorbește și înaintează înspre țintă. EU ți-am spus că vei ajunge la acest munte. Ia copiii și condu-i mai departe. Vorbește numai, nu mă interesează de ceea ce-ți stă în cale; eliberează drumul. EU îți dau autoritatea să faci asta. EU am vorbit, tu ai vorbit și ai chemat la viață muștele și celelalte ființe. De ce strigi la Mine? De ce vii la mine și strigi pentru aceste lucruri? Vorbește pur și simplu și vezi cum se întâmplă, asta este totul.“ Oh, cum iubesc eu aceasta!

Tot ce a spus Isus, El a vorbit numai Cuvîntul, s-a întîmplat. Dumnezeu l-a confirmat ca Fiul al Său: „Acesta este Fiul Meu iubit în care am plăcere. De El să ascultați.“

Observați. Ce curajos, ce maiestuos stătea Isus înaintea criticilor. EL a spus: „Dărîmați templul acesta iar Eu mă voi ruga Tatălui și apoi vom vedea ce face El.“? „Dărîmați templul acesta și Eu îl voi zidi în trei zile!“ Nu „*Eu sper că o voi face, Eu voi încerca*“ – EU îl voi zidi! De ce? Scriptura spune așa. Aceeași Scriptură care spune că va învia trupul Lui, ne dă autoritatea, puterea. Amin! „În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi, vor călca pe șerpi și dacă vor bea ceva de moarte nu îi va vătăma. Își vor pune mîinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.“

„De ce strigi la Mine? Vorbește și înaintează!“ – cu curaj – „Dărîmați acest templu și Eu îl voi zidi în trei zile.“

Oh, gîndiți-vă acum. (Încheiem.) A fost același El. EL a fost Cel care a spus în Ioan 14, 12: „Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.“ Este așa? EL a fost Acela care a zis aceasta. Isus a fost Acela care a zis în Marcu 11, 23: „Dacă va zice cineva muntelui acestuia ...“ (nu, „Dacă vă rugați muntelui“) „Dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‚Ridică-te și aruncă-te în mare‘ și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.“ Dacă o spuneți numai cu îndrăzneală, nu se va întîmpla, dar dacă este ceva în voi și sînteți unși pentru o lucrare și voi știți că este voia lui Dumnezeu să faceți asta, voi o exprimați și se va întîmpla. EL a fost Acela care a spus: „Dacă

rămîneți în Mine și cuvintele Mele în voi, atunci puteți să vă rugați pentru ce vreți și se va împlini.“ Oh, vedeți voi ce vreau să spun?

Iertați-mă, dar acum îmi vine un gând care trebuie să-l spun: EL a fost acela care a spus acolo în pădure: „Tu nu ai nici un animal“, și El a creat trei veverițe în fața noastră. Ce este? – numai Cuvîntul vorbit. Numai Cuvîntul exprimat, trebuie numai spus ca ele să fie acolo – și acolo au fost ele. EL a fost cel din Kentucky. Nelly, Margie și ceilalți, *El* a fost, același Dumnezeu care a fost acolo și i-a vorbit lui Moise: „De ce strigi la Mine? Vorbește Cuvîntul.“ EL a fost cel care le-a adus la existență. EL este, El este.

EL a fost Cel care mi-a dat vedenia acum un an și a spus că vom merge acolo pentru cele șapte peceți, că va începe cu un tunet puternic și că va fi în forma unei piramide. Și revista *Look-Life* a scris despre aceasta. Atîrnă acolo pe perete. EL a fost cel care a spus-o.

EL a fost Cel care în seara aceea a mers pe drum și a văzut șarpele cel mare Mumba, care era pregătit să-l muște pe fratele meu. EL a spus: „Pie ți s-a dat puterea să-l legi pe el și tot ce este asemănător cu el.“

EL a fost Cel care i-a vorbit soției mele cu păr cărunt, care șade acolo. EL a fost Cel care în dimineața aceea m-a trezit și stătea acolo în colțul încăperii și a spus: „Să nu te temi să faci ceva, să mergi undeva sau să spui ceva, căci prezența lui Isus Hristos este cu tine indiferent unde mergi.“

EL a fost Cel care în urmă cu trei luni, cînd eram în rugăciune și mă întrebam ce se va întîmpla, mi-a pus o sabie în mînă și a spus: „Aceasta este sabia împăratului.“ EL a fost.

EL a fost Cel care a spus către mine: „Cum am fost cu Moise, așa te trimit pe tine.“

EL a fost Cel care mi-a spus în urmă cu 30 de ani, pe cînd mai eram un tînăr și stăteam la rîu ca predicator începător, în urmă cu 30 de ani cînd a venit lumina, același stîlp de foc din cer și a spus: „Cum l-am trimis pe Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Hristos, așa va merge mesajul tău înaintea celei de-a doua veniri“ – în toată lumea. Cum putea să se întîmple, dacă pastorul meu a rîs și și-a bătut joc de mine? Dar s-a întîmplat exact așa. Așa este. EL a fost Cel care a spus aceasta. Desigur.

Oh, El a fost Cel care a spus în viziune și proorocie: „Se va

întîmpla.“ EL a fost Cel care a spus: „Dacă cineva proorocește sau vede o viziune, o povestește și se întîmplă, atunci gîndiți-vă că nu este respectivul, ci Eu sînt. EU sînt cu el.“ Oh, ce pot să spun mai departe, El este, El este, El este!

EL este Cel care a venit jos. Cînd le-am spus că stîlpul de foc a venit acolo la rîu, ei nu au putut crede. EL a fost Cel care a fost cu predicatorul baptist în fața a 30 000 de oameni, în seara aceea în Sam Houston Colosseum, cînd a fost fotografiat Îngerul Domnului. EL a fost Cel care a proorocit unde se vor întîmpla aceste lucruri. EL a fost Cel care a spus aceasta. EL a fost Cel care a făcut lucrurile acestea. EL este același, ieri, azi și în veci. EL a făcut exact ceea ce a spus că va face. Amin.

De ce să mai aștept? Dumnezeu a confirmat Cuvîntul. Este adevărul. Lăsați-ne să mergem mai departe. Să mergem. Lăsați-ne să mergem cu Domnul mai departe, să lăsăm în urmă toate îndoielile și păcatele. Faceți curat în casă, frecăți-o cu peria. Cum a spus fratele Junior Jackson că în viziunea sau visul lui au mai rămas numai lămpile. Numai lămpile au rămas și ele aveau o dungă aurie; în visul pe care mi l-a povestit în urmă cu cîteva seri.

Frate Collins, fii fără grijă pentru pește. El era alb; tu nu știai cum să-l iei. Lăsați tot ce este în contradicție cu Cuvîntul. Gîndiți-vă că acesta este adevărul, indiferent cît de fanatic vi se pare. Mergeți înainte.

Este Duhul Sfînt, același Dumnezeu care l-a înviat pe Isus Hristos din morți. Același care poate chema lucruri la existență; același care a trăit în zilele lui Moise, este astăzi același. EL a confirmat chemarea pentru zilele acestea din urmă. „Cum a fost în zilele Sodomei și Gomorei, așa va fi cînd va veni Fiul omului.“ Sodoma este aici. Acolo este un Billy Graham și un Oral Roberts și biserica înaintează prin aceleași semne pe care le-a promis El pentru cele două locuri. Ele sînt aici. EL a spus așa. O Doamne, dă-mi curaj, aceasta este rugăciunea mea. Ajută-mă o Doamne, Dumnezeul meu.

Aici trebuie să închei, este tîrziu.

„De ce strigi la Mine? De ce strigi la Mine, dacă ți-am dovedit că Eu sînt cu tine? Nu v-am vindecat bolnavii?“ ar zice El. „V-am spus lucruri care nu s-au împlinit exact? Pastorul vostru nu poate face asta. El nu poate. El este un om. EU sînt Domnul“, asta ar spune El. „EU sînt Cel

care a făcut-o. EU sînt Cel care i-a spus aceste lucruri. Nu este el. Este vocea Mea. EU sînt Cel care i-a înviat pe morții voștri. EU sînt Cel care-i vindecă pe cei bolnavi. EU sînt Cel care proorocește aceste lucruri. Eu sînt Cel care aduce mîntuirea. EU sînt Cel care a dat făgăduința.“ O Doamne, dă-mi curajul să iau sabia Cuvîntului în mînă, să o țin strîns și să înaintez înspre al treilea exod, este rugăciunea mea. Vrem să ne aplecăm capetele.

Tată ceresc, s-a făcut tîrziu, dar Cuvîntul este scump, pentru că noi vedem tot timpul, Doamne, că ne întîlnim cu prezența lui Hristos. Eu îți mulțumesc pentru bunătatea Ta, că ne-ai ocrotit și ne-ai binecuvîntat. Noi Îți mulțumim.

În timp ce țin aceste batiste în mîna mea, Doamne, este vorba despre oamenii care au credință, care cred aceasta. Fie ca fiecare drac, fiecare boală care este aici, să-i părăsească pe oameni. Și eu poruncesc ca fiecare duh rău care este aici și nu este de la Dumnezeu, fiecare duh de boală, toate epidemiile și paralizii să plece. Noi nu ne găsim la umbra unui om, noi sîntem la umbra Evangheliei, a Evangheliei confirmate.

Stîlpul cel mare de foc care se mișcă încolo și înapoi în clădire, este același din care s-a pogorît Dumnezeu și a împărțit Marea Roșie în două, ca Israelul să poată trece pe uscat. În timp ce privești în jos prin sîngele unicului Tău Fiu cu milă și har, noi am vrea să fim ascultători. Fie ca noi să recunoaștem că Tu ne-ai chemat pentru această lucrare. Acesta este ceasul. Eu o spun în Numele lui Isus Hristos. Fie ca fiecare boală să plece din acest loc.

Fie ca fiecare femeie și bărbat care cheamă Numele lui Isus Hristos să-și predea viața astăzi din nou. Eu o predau pe a mea, o Doamne, pe altarul rugăciunii. Eu mă rușinez de mine și-mi aplec capul pînă la pămînt, din care Tu m-ai făcut.

Doamne, Dumnezeul meu, eu mă rușinez de slăbiciunea și necredința mea. Iartă-mă, Doamne. Dă-mi curaj. Dă-ne la toți curaj. Eu mă simt ca Moise. Noi toți ne aflăm pe drumul exodului. Noi nu vrem să lăsăm niciunul înapoi. Noi vrem să-i luăm pe toți cu noi. Ei Îți aparțin Ție. Eu îi cer pentru Tine. Binecuvîntează Tu poporul acesta astăzi, Doamne, admite-o. Binecuvîntează-mă împreună cu ei, Tată. Și Numele Tău să fie slăvit. Cîntea Ți se cuvîne Ție. Dă-ne această credință veșnică, Doamne, în timp ce noi ne predăm acum. Aplecat aici

peste Biblie și masă Îți predau viața mea, Doamne. Eu mă încred în fiecare făgăduință pe care o dai Tu. Eu știu că ele vor fi confirmate. Eu știu că ele sînt adevărate. Dă-mi curaj, Doamne. Condu-mă în ceea ce trebuie să fac și să spun. Eu mă predau Ție împreună cu această biserică, Doamne. În Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

(Fratele Branham cîntă.)

Lăsați-ne să ne ridicăm liniștiți și să cîntăm încet.

Noi vrem să ne ridicăm mîinile înspre El. Predați-vă lui Dumnezeu.

(Fratele Branham cîntă.)

Vrem să ne rugăm împreună, în timp ce ne ridicăm mîinile: Doamne Isuse, eu mă predau astăzi Ție cu o viață mai curată în slujba Ta și în viața care Ți-o predau să fiu un slujitor mai plăcut decît în viața trecută. Iartă-mi necredința și dă-ne credința care le-a fost dată sfinților. Eu mă predau Ție, în Numele lui Isus Hristos. În timp ce avem capetele aplecate ...

(Fratele Branham cîntă.)

În timp ce ne aplecăm capetele: simțiți că mesajul din dimineața aceasta v-a ajutat și v-a dat curaj? Atunci veți ridica mîinile voastre înspre Dumnezeu și veți spune: „O Dumnezeule, eu Îți mulțumesc.“ Eu am amîndouă mîinile ridicate, pentru că simt că m-a ajutat, că mi-a dat curaj.

Eu nu am știut că o să spun unele lucruri, dar le-am spus deja. Este o mustrare pentru mine. Eu m-am găsit într-o stare în care nu am crezut că sînt; eu m-am găsit vinovat pentru că strig tot timpul, în loc să vorbesc. O, Dumnezeule, ajută-mă începînd cu ceasul acesta, ca eu să fiu un slujitor și mai predat. Nu mă rog numai pentru mine, ci și pentru voi, care împreună formăm trupul lui Isus Hristos și este chemat afară din lume, pregătit pentru țara făgăduită; fie ca Dumnezeu să-mi dea curaj să vorbesc astfel ca drumul să fie clar; ca voi să nu pierdeți drumul. Eu vă voi vorbi prin harul lui Dumnezeu. Eu voi merge pe

urmele sîngeroase ale Celui care a mers înainte.

(Fratele Branham cîntă.)

Tată, noi îți aducem aceasta, predarea noastră, în Numele Fiului Tău, Isus Hristos. Amin.

Noi îi mulțumim Domnului pentru aceasta. Umblați într-o viață predată. Predați-vă dragostei și smereniei. Umblați în Duhul, umblați, vorbiți, îmbrăcați-vă și procedați ca niște creștini, smeriți și iubitori; nu pierdeți aceasta acum. Vocea lui Dumnezeu vorbește prin Cuvînt, vorbește prin daruri. Un dar vine, celălalt îl aduce la exprimare. Un alt dar vine și aduce aceeași lucrare la exprimare. Vedeți, corespunde exact cu Cuvîntul și cu ceasul. Dumnezeu este cu noi. Noi Îi mulțumim pentru aceasta. Cu capetele aplecate ... Dacă sora noastră ar da tonul acum.

(Fratele Branham cîntă.)

Faceți numai asta: vorbiți Cuvîntul, exprimați Numele Lui. Lăsați-ne să cîntăm în timp ce încheiem.

(Fratele Branham cîntă.)

Noi vrem să ne dăm mîinile unii altora și să spunem: „Eu mă voi ruga pentru tine, frate, tu roagă-te pentru mine.“

(Fratele Branham cîntă.)

Cu capetele aplecate, lăsați-ne să cîntăm următorul verset:

(Fratele Branham cîntă.)

Noi stăm cu capetele și inimile aplecate în încredințarea că Isus a spus: „Cine aude cuvintele Mele și crede în Acela care M-a trimis pe Mine, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.“

Noi știm și purtăm aceasta în pieptul nostru prin harul lui Dumnezeu, viața noastră să se schimbe prin această predare din dimineața aceasta, ca noi să devenim în gîndirea noastră mai pozitivi. Noi vom încerca să trăim în smerenie și dragoste, să credem că Dumnezeu îi va da fiecăruia ceea ce cere. Noi nu putem vorbi nimic rău unii împotriva altora. Noi ne

vom ruga pentru dușmanii noștri și îi vom iubi; le vom face bine celor ce ne fac rău. Dumnezeu este Judecător peste cei drepti și nedrepti; și pe baza aceasta cu capetele aplecate, îl voi ruga pe prietenul nostru bun, fratele Lee Vayle, să se roage înainte de încheierea adunării. Fratele Vayle.

Amin.